

E-Mail Bericht

Van: [REDACTED] (AFP/BELEID) [REDACTED]@minfin.nl
Aan: Belastingplan [Belastingplan.AFP@minfin.nl]
CC: [REDACTED] (AFP/BELEID) [REDACTED]@minfin.nl; [REDACTED] (AFP/BELEID) [REDACTED]@minfin.nl
Verzonden: 24/08/2007 12:50:45
Ontvangen: 24/08/2007 12:50:45
Onderwerp: OFM MR
Urgentie: (normal)

Bijlagen: OFM c:gesplitst versie MR.doc; OFM Toelichtng. gesplitst MR.ds

Ministerie van Financiën
Directie Algemene Fiscale Politiek / Afdeling Beleid
Postbus 20201
2500 PP Den Haag

T: +31 (0)70 [REDACTED]
F: +31 (0)70 [REDACTED]

MINISTERIE VAN FINANCIËN

DIRECTORAAT-GENERAAL VOOR FISCALE ZAKEN
DIRECTIE ALGEMENE FISCALE POLITIEK / DIRECTIE DIRECTE BELASTINGEN /
DIRECTIE DOUANE EN VERBRUIKSBELASTINGEN

Nr. AFP 2007/ M

's-Gravenhage,

TER BEHANDELING IN DE MINISTERRAAD

Wijzigingen van enkele belastingwetten o.a. (Overige fiscale maatregelen 2008)

WOORSTFE VAN WET

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Allen, die deze zullen zien of horen lezen, saluut! doen te weten:

Alsoo Wij in overweging genomen hebben, dat het in het kader van het fiscale beleid voor het jaar 2008 wenselijk is in een aantal belastingwetten wijzigingen, bijstellingen alsmede enkele technische reparaties aan te brengen,

Zo is het, dat Wij, de Raad van State gehoord, en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

Artikel I

De Wet inkomstenbelasting 2001 wordt als volgt gewijzigd:

A. In artikel 1.3 eerste lid, wordt "voorlopige teruggaaf" vervangen door: een voorlopige aanslag.

B. In artikel 2.17, zevende lid, wordt "voorlopige teruggaaf" vervangen door: een voorlopige aanslag.

C. Artikel 3.22 wordt als volgt gewijzigd:

1. In het vierde lid, onderdeel b, wordt "sloop- of hulpverleningswerkzaamheden" vervangen door: sloop- en hulpverleningswerkzaamheden.

2. In het tweede lid vervalt "van elk van de Lidstaten van de Europese Gemeenschap". Voorts wordt "over een vaarweg die voorkomt op de lijst van vaarwegen van maritieme aard, zoals opgenomen in bijlage I van" vervangen door: door een vaarweg van maritieme aard in de zin van.

D. In artikel 3.23 eerste lid, wordt "sloop- of hulpverleningswerkzaamheden" telkens vervangen door: sloop- en hulpverleningswerkzaamheden.

E. In artikel 3.74 vervalt onderdeel c onder verlettering van de onderdelen d en e tot de onderdelen c en d.

F. Artikel 3.76 vervalt.

G. In artikel 3.78a, tweede lid, wordt "10%" vervangen door: 11%.

H. Artikel 6.35 wordt als volgt gewijzigd:

1. In het eerste lid, onderdeel b, wordt voor de puikennis ingevoegd: , alsmede elders gerechtigde, door Onze Minister als zodanig aangemerkte instellingen, indien en zolang zij voldoen aan de door hem te stellen voorwaarden.

2. In het tweede lid, eerste volzin, wordt na "onderdeel b" ingevoegd: , eerste gedeelte.

3. In het derde lid, eerste volzin, wordt na "onderdeel b" telkens ingevoegd: , eerste gedeelte.

I. Artikel 9.3 vervalt.

J. Artikel 9.4 wordt als volgt gewijzigd:

1. Het eerste lid, onderdeel c, komt te luiden:

a. de verschuldigde belasting de gezamenlijke voortreffingen met meer dan 4/2 te boven gaat;
of

2. Het tweede lid vervalt, onder vermindering van het vijfde tot en met zevende lid tot tweede tot en met zesde lid.

3. In het vijfde lid (nieuw) wordt "indien een of meer voorlopige teruggeven zijn vastgesteld" vervangen door "indien een of meer negatieve voorlopige aanslagen zijn vastgesteld". Voorts wordt "de voorlopige teruggeef of teruggeven" vervangen door: "de negatieve voorlopige aanslag, of aanslagen".

Artikel II

De Wet op de loonbelasting 1964 wordt als volgt gewijzigd:

A. In artikel 11, eerste lid, onderdeel 1, wordt "zes maanden" vervangen door: 24 maanden.

B. Aan artikel 22aa, eerste lid, wordt een zin toegevoegd, luidende:

De korting kan tevens worden toegepast ten aanzien van de werknemer die ingevolge de Wet arbeidsongeschiktheidsoorziening jonggehuind ouders recht heeft op een arbeidsongeschiktheidsuitkering, doch welke uitkering ingevolge artikel 50, 51 of 51a van die wet niet wordt betaald.

C. In artikel 23, tweede lid, wordt na "in afwijking van het eerste lid wordt" ingevoegd: door de werknemer, bedoeld in artikel 22aa, eerste lid, eerste volzin,.

D. Na artikel 32c wordt een hoofdstuk ingevoegd, luidende:

HOOFDSTUK VB

Belastingheffing bij uit hoofde van een dienstbetrekking of te staan loon

Artikel 32d

1. De in Nederland wonende of geregide inhoudingsplichtige wordt geschild met het door hem verschuldigde loon van een in Nederland wonende werknemer tevens te verstrekken het loon dat de werknemer zonder toepassing van dit artikel zou hebben genoten als werknemer van een andere inhoudingsplichtige, indien:

a. de werknemer uit hoofde van zijn dienstbetrekking tevens werkzaam is als werknemer van die andere inhoudingsplichtige onder de verplichting het hem toekomende loon en de bijbehorende vrije vergoedingen af te staan aan de inhoudingsplichtige, en

b. die andere inhoudingsplichtige het bedoelde loon en de bijbehorende vrije vergoedingen rechtstreeks afrijft aan de inhoudingsplichtige en aan de werknemer geen vrije verstrekkingen verstrekke die niet voortaan de inhoudingsplichtige zijn toegedeeld.

Aan de voorwaarde in de eerste volzin, onderdeel a, dat de werknemer uit hoofde van zijn dienstbetrekking levers werkzaam is als werknemer van een andere inhoudingsplichtige is ook voldaan indien de inhoudingsplichtige waaraan het loon wordt aangeslagen een lichaam is waaraan de werknemer een aanzienlijk belang heeft in de zin van de Wet inkomstenbelasting 2001, de werknemer via dit lichaam een belang heeft in de andere inhoudingsplichtige en dit belang te zamen met zijn werkzaamheden voor die andere inhoudingsplichtige materieel grotendeels overeenkomt met het aandeel en de werkzaamheden van een vennoot in een vennootschap onder firma.

2. Het eerste lid is van overeenkomstige toepassing op aanzien van een niet in Nederland wonende werknemer in geval het aan de inhoudingsplichtige afgeslagen loon voor de toepassing van bepalingen ter voorkoming van dubbele belasting niet anders zou worden behandeld dan het door deze inhoudingsplichtige aan de werknemer uit te betalen loon.

3. Het eerste en tweede lid zijn slechts van toepassing als de inspecteur onder wie de inhoudingsplichtige ressorteert die zonder toepassing van deze leden belasting had moeten inhouden, op gezamenlijk verzoek van deze inhoudingsplichtige, de inhoudingsplichtige aan wie het loon wordt afgeslagen en de werknemer bij voor bezwaar vatbare beschikking, die te allen tijde bij nadere, voor bezwaar vatbare, beschikking kan worden herroepen, heeft vastgesteld dat aan de gestelde voorwaarden is voldaan.

4. Voor de toepassing van dit artikel wordt onder inhoudingsplichtige mede verstaan degene bedoeld in artikel 6, zesde lid.

E. Na artikel 39 wordt een artikel ingevoegd, luidende:

Artikel 39a

1. In afwijking van artikel 27 kan de overeenkomstig een door de inhoudingsplichtige bestendig gevolgde gedragslijn in de maand januari van het jaar 2008 gedane inhoudingsoploon dat de werknemer met betrekking tot een of meer loontijdvakken binnen het jaar 2007 toekomt, worden begrepen in de laatste aangifte met betrekking tot het jaar 2007. Het loon waarop deze inhoudingsbetrekking heeft wordt voor de berekening van de inhouding gerekend tot het loon van het desbetreffende loontijdvak en wordt, in afwijking van artikel 13a van deze wet en van artikel 3,146 van de Wet inkomstenbelasting 2001, geacht te zijn genoten op 31 december 2007.

2. In geval de inhoudingsplichtige loon versprekt met betrekking tot verspreiden loontijdvakken binnen het jaar 2008 is het de inhoudingsplichtige te gestaan dat loon overeenkomstig een door hem bestendig gevolgde gedragslijn aan de desbetreffende loontijdvakken toe te rekenen, zo nodig door het indienen van correctiebanden. Dat loon wordt voor de berekening van de inhouding gerekend tot het loon van het desbetreffende loontijdvak en wordt, in afwijking van artikel 13a van deze wet en van artikel 3,146 van de Wet inkomstenbelasting 2001, geacht in die tijdvakken te zijn genoten.

Artikel III

De Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen wordt als volgt gewijzigd:

A. Artikel 1, eerste lid, wordt als volgt gewijzigd:

1. In onderdeel h wordt "sloop- of hulpverleningswerkzaamheden" vervangen door: sloop- en hulpverleningswerkzaamheden.

2. In onderdeel la vervalt "van elk van de Lidstaten van de Europese Gemeenschap". Voorts wordt "over een vaarweg die voorkomt op de lijst van waterwegen van maritieme aard, zoals opgenomen in bijlage I van" vervangen door: door een waterweg van maritieme aard in de zin van.

B. Artikel 17 wordt als volgt gewijzigd:

1. In het eerste lid wordt "sloop- of hulpverleningswerkzaamheden" telkens vervangen door: sloop- en hulpverleningswerkzaamheden.

2. In het tweede lid, onderdeel a, vervalt "die aan de loonbelasting is onderworpen of premieplichtig is voor de volksverzekeringen".

C. In artikel 27, derde lid, wordt "de wijze waarop deze moet worden ingediend" vervangen door: de wijze waarop deze moet worden ingediend, waarbij in het algemeen of voor groepen van gevallen kan worden bepaald dat de aanvraag uitsluitend op elektronische wijze kan worden gedaan.

D. In artikel 29, vierde lid, wordt "waarbij dit gemiddelde loon naar boven wordt afgerond op een veelvoud van €5" vervangen door "waarbij dit gemiddelde loon wordt vermenigvuldigd met de factor 1,02 en vervolgens naar boven wordt afgerond op een veelvoud van €5". Voorts wordt "een bedrag van €28" vervangen door: een bedrag van €2,9.

E. Artikel 24 wordt als volgt gewijzigd:

1. In het derde lid, eerste volzin, wordt "binnen drie kalendermaanden na afloop van de periode waarop de S&O-verklaring betrekking heeft of, indien dat later is, binnen drie maanden na de afgifte van de S&O-verklaring" vervangen door "gezamenlijk voor alle op een kalenderjaar betrekking hebbende S&O-verklaringen binnen drie kalendermaanden na afloop van het kalenderjaar waarop de in dat lid bedoelde S&O-verklaringen betrekking hebben of, indien dat later is, binnen drie kalendermaanden na de afgifte van de laatste S&O-verklaring die betrekking heeft op dat kalenderjaar". Voorts vervalt de tweede volzin.

2. Onder vermindering van het vierde lid tot vijfde lid, wordt een lid ingevoegd, luidende:

4. Bij het eindigen van de inhoudingsplicht vóór het tijdspoint als bedoeld in het derde lid wordt in afwijking van dat lid de mededeling gedaan binnen één kalendermaand nadat de inhoudingsplicht is geëindigd.

3. In het vijfde lid (nieuw) wordt "de indiening daarvan" vervangen door: de indiening daarvan, waarbij in het algemeen of voor groepen van gevallen kan worden bepaald dat de mededeling uitsluitend op elektronische wijze kan worden gedaan.

7. Artikel 26 wordt als volgt gewijzigd:

1. In het eerste lid wordt 'een correctie-S&O-verklaring af waarbij hij het bedrag van de correctie-S&O-verklaring vaststelt' vervangen door: 'een correctie-S&O-verklaring af voor alle op het kalenderjaar betrekking hebbende S&O-verklaringen gezamenlijk, waarbij hij het bedrag van de correctie S&O-verklaring, geëxplodeerd per S&O-verklaring, vaststelt'.

2. In het vierde lid, eerste volzin, wordt 'komt zoveel mogelijk in mindering op het bij de S&O-verklaring' vervangen door 'komt zoveel mogelijk in mindering op het bij één of meer S&O-verklaringen'. Voorts wordt in de tweede volzin 'de over het aangiftelijfsak waarin de correctie-S&O-verklaring is gedingtek nad afte dragen (aanbeveling)' vervangen door 'de over het aangiftelijfsak waarin de correctie-S&O-verklaring is gedingtek end of het daaropvolgende aangiftelijfsak of de erogen (aanbeveling)'. Voorts wordt in de derde volzin 'de over het aangiftelijfsak waarin de correctie-S&O-verklaring is gedingtek end of het daaropvolgende aangiftelijfsak of de erogen (aanbeveling)' vervangen door 'de over het aangiftelijfsak waarin de correctie-S&O-verklaring is gedingtek end of het daaropvolgende aangiftelijfsak of de erogen (aanbeveling)'.

3. In artikel 27, vierde lid, wordt: 'binnen twee kalendermaanden na afloop van het kalenderjaar' vervangen door: 'binnen drie kalendermaanden na afloop van het kalenderjaar'.

Artikel IV

De Wet vermindering a fdracht (aanbeveling) en premie voor de volksverzekeringen wordt als volgt gewijzigd:

A. In artikel 1, eerste lid, wordt na onderdeel o een onderdeel ingevoegd, luidende:

p. S&O-referentiejaar: het tweede kalenderjaar voorafgaande aan het kalenderjaar waarop de S&O-a fdracht (aanbeveling) indringing betrekking heeft.

D. Aan artikel 22 worden na het vierde lid twee leden toegevoegd, luidende:

5. De aanvraag wordt in de situatie waarin de S&O-houdingsplichtige in het S&O-referentiejaar speur- en ontwikkelingswerk heeft verricht waarvoor een S&O-verklaring is verstrekt, slechts in behandeling genomen indien hij uiterlijk bij de indiening van de aanvraag opgave heeft gedaan van de burgerservicenummers van zijn werknemers die dat speur- en ontwikkelingswerk hebben verricht.

6. Bij ministeriële regeling van Onze Minister van Economische Zaken worden regels gesteld omtrent de wijze waarop de opgave van de burgerservicenummers bedoeld in het vijfde lid moet worden gedaan, waarbij in het algemeen o fmeer groepen van gevallen kan worden bepaald dat de opgave van die burgerservicenummers uitsluitend op elektronische wijze kan worden gedaan.

C. Artikel 23 wordt als volgt gewijzigd:

1. Het vierde lid komt te luiden:

4. Het gemiddelde uurloon wordt gesteld op het uurloon dat de S&O-inhoudingsplichtige in het S&O-referentiejaar gemiddeld heeft betaald aan zijn werknemers die in dat jaar speur- en ontwikkelingswerk hebben verricht waarvoor een S&O-verklaring is verstrekt. Het gemiddelde uurloon wordt daarbij gesteld op de som van de door de S&O-inhoudingsplichtige aan deze werknemers in het S&O-referentiejaar betaalde lonen gedeeld door de som van de in het S&O-referentiejaar door de S&O-inhoudingsplichtige aan deze werknemers verboonde uren nadat de som van de verboonde uren is vervuldigd met 0,85, die uitkomst van deze deling wordt linear boven afgerond op een verhoud van 65. Het gemiddelde uurloon wordt aldus bepaald aan de hand van de gegevens zoals die blijken uit de persoonsadministratie van het Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen op een bij ministeriële regeling van Onze Minister van Financiën te stellen peildatum gelogen in het kalenderjaar vóórgegaan op het S&O-referentiejaar. Indien de berekening aan de hand van de gegevens op de peildatum leidt tot een evident onjuist gemiddeld uurloon, wordt het gemiddelde uurloon bepaald aan de hand van de juiste gegevens zoals die blijken na uitvraag daarvan bij de S&O-inhoudingsplichtige door Onze Minister van Economische Zaken. Ingeval de S&O-inhoudingsplichtige in het S&O-referentiejaar geen speur- en ontwikkelingswerk heeft verricht waarvoor hij over een S&O-verklaring beschikt, geldt een gemiddeld uurloon van €20.

2. Er wordt een lid toegevoegd, luidende:

8. In afwijking van artikel 1, eerste lid, onderdeel c, is het loon, bedoeld in het vierde lid, het loon in de zin van de Wet op de loonbelasting 1964, zonder de verminderingen als bedoeld in dat onderdeel.

Artikel V

Aan artikel 59, eerste lid, van de Wet financiering sociale verzekeringen wordt toegevoegd: Artikel 32d van de Wet op de loonbelasting 1964 is slechts van overeenkomstige toepassing indien degene aan wie het loon wordt afgestaan, werkgever van de werknemer is.

Artikel VI

De Wet op de vennootschapsbelasting 1969 wordt aangevuld gewijzigd:

A. in artikel 22 wordt de tabel vervangen door:

Bij een belastbaar bedrag of een belastbaar Nederlands bedrag van meer dan	maar niet meer dan	het bedrag de belasting het in kolom III vermelde bedrag, vermeerderd met het bedrag dat wordt berekend door het in kolom IV vermelde percentage te nemen van het gedeelte van het belastbare bedrag, of het gedeelte van het belastbare Nederlandse bedrag, dat het in kolom I vermelde bedrag te boven gaat
--	--------------------	---

I	II	III	IV
-	€38.000	-	20%
€35.000	€150.000	€7.000	23%
€150.000		€33.450	25,5%

B. Aan artikel 25, eerste lid, wordt een zin toegevoegd, luidende: Ten aanzien van een bevestigingsplicht die is aangemerkt als een beleggingsinstelling als bedoeld in artikel 28, wordt de dividendbelasting niet als een voerheffing aangewezen.

C. Artikel 26, eerste lid, wordt als volgt gewijzigd:

1. Aan het slot van de aanhef vervalt de dubbele punt.
2. Voor de tekst van onderdeel a vervalt de aanduiding "a.". Voorts wordt aan het slot de puntkomma vervangen door een punt.
3. Onderdeel b vervalt.

Artikel VII

De Wet op de dividendbelasting 1965 wordt als volgt gewijzigd:

A. In artikel 4e, eerste lid, aanhef, wordt "indien het totale bedrag van de inkoop in het kalenderjaar niet meer bedraagt dan" vervangen door "voor zover het totale bedrag van de inkoop in het kalenderjaar niet meer bedraagt dan". Voorts wordt "verminderd met de bedragen aan inkoop van aandelen volgens dit artikel in de voorafgaande vier kalenderjaren" vervangen door "verminderd met de bedragen aan inkoop van aandelen ter zake waarvan inbrenging op de voet van dit artikel in de voorafgaande vier kalenderjaren achtenevele is gebleven".

B. Artikel 10 wordt als volgt gewijzigd:

1. In het eerste lid, wordt aan de eerste zin een zin toegevoegd, luidende: In afwijking van de eerste zin wordt de terugpaaf van dividendbelasting die is ingehouden door een beleggingsinstelling als bedoeld in artikel 28 van de Wet op de vennootschapsbelasting 1965 berekend volgens de formule:

$$T = DI - (DI : DI) \times DBR,$$

waarin

T voorstelt de terugpaaf van dividendbelasting;

DI voorstelt de ten laste van de rechtspersoon door de beleggingsinstelling ingehouden dividendbelasting;

DBR voorstelt de dividendbelasting die door de beleggingsinstelling in totaal is af te dragen ten tijde van de toepassing van de vermindering, bedoeld in artikel 11a, eerste lid;

Bov. voorstelt: de door de beleggingsinstelling op de in totaal af te dragen dividendbelasting op de voet van artikel 11a, eerste lid, in mindering gebruikte buitenlandse bronheffing.

2. Het tweede lid vervalt onder vernummering van het derde en vierde lid tot tweede en derde lid.

C. Artikel 14, derde lid, wordt als volgt gewijzigd:

1. Aan het slot van de aanhef vervalt de dubbele punt.

2. Voor de tekst van onderdeel 1^a vervalt de aanduiding "1^a". Voorts wordt aan het slot ², of vervangen door een punt.

3. Onderdeel 2^a vervalt.

D. Na artikel 11 wordt een artikel ingevoegd, luidende:

Artikel 11a

1. Een inhoudingsplichtige die voor de heffing van de vennootschapsbelasting is aangemerkt als beleggingsinstelling als bedoeld in artikel 26 van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969, mag op de ingevolge artikel 7, vierde lid, op aangifte af te dragen belasting een vermindering toepassen volgens ten laste van hem ingehouden dividendbelasting en buitenlandse bronheffing.

2. De in het eerste lid bedoelde vermindering is gelijk aan het gemiddelde bedrag van de ten laste van de inhoudingsplichtige ingehouden dividendbelasting en buiten Nederland ingehouden en drukkende belastingen aan de bron op de opbrengsten van aandelen, winstbewijzen en geldeningen, voorzover deze dividendbelasting en buitenlandse bronheffingen zijn ingehouden op een tijdstip dat de inhoudingsplichtige is aangemerkt als beleggingsinstelling als bedoeld in het eerste lid en deze belastingen nog niet eerder in mindering zijn gekomen. Een buitenlandse bronheffing wordt daarbij in aanmerking genomen tot een maximum van 10% van de opbrengst waarop zij drukt. De eerste volzin is slechts van toepassing op belasting naar opbrengsten met betrekking waarvoor de inhoudingsplichtige de uiteindelijk gerechtigde is; artikel 4, zevende lid, is van overeenkomstige toepassing.

3. Indien de inhoudingsplichtige als dochtermaatschappij deel uitmaakt van een fiscale eenheid in de zin van artikel 15, eerste lid, van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969 worden de ten laste van haar ingehouden dividendbelasting en buitenlandse bronheffingen voor de toepassing van de vermindering op de voet van het eerste lid toegerekend aan de moedermaatschappij van die fiscale eenheid. Ingeval vóór het tot stand komen van die fiscale eenheid ten laste van de inhoudingsplichtige dividendbelasting en buitenlandse bronheffingen zijn ingehouden die nog niet op de voet van het eerste lid tot een vermindering hebben geleid, worden zij toegerekend aan de moedermaatschappij. Bij een verbreking van de fiscale eenheid blijven dividendbelasting en buitenlandse bronheffingen die nog niet op de voet van het eerste lid tot een vermindering hebben geleid achter bij de moedermaatschappij.

Artikel VIII

Artikel 2, eerste lid, onderdeel b, van de Wet op de kansspelbelasting komt te luiden:

b. prijzen en premies, uitgeoefend ten behoeve van de deelnemers aan een prijsvraag van welke aard ook, tenzij een wetenschappelijke of kunstzinnige prestatie wordt geleverd, dan wel een prestatie waarmee het algemeen maatschappelijk belang wordt gediend.

Artikel IX

De Wet op belastingen van rechtsverkeer wordt als volgt gewijzigd:

A. Artikel 4 wordt als volgt gewijzigd:

1 Het derde lid, onderdelen a en b, komt te luiden:

a. als natuurlijk persoon, al dan niet tezamen met zijn echtgenoot, zijn bloed- en aanverwanten in de rechte lijn en in de tweede graad van de zijlinie of een verbonden lichaam, voor ten minste een derde gedeelte, en, al dan niet tezamen met zijn echtgenoot, voor meer dan zeventien procent belang in het lichaam heeft;

b. als rechtspersoon, al dan niet tezamen met een verbonden lichaam of een verbonden natuurlijk persoon, voorten minste een derde gedeelte belang in het lichaam heeft.

2 Het vierde lid komt te luiden:

4. Voor de toepassing van het eerste lid, onderdeel a, heeft, wanneer een lichaam voorten minste een derde gedeelte belang heeft in een ander lichaam, bij het bepalen van zijn bezittingen naar evenredigheid toerekening plaats van de bezittingen en schulden van het andere lichaam.

3 Het vijfde lid, onderdeel a, komt te luiden:

a. wordt onder degene die een belang heeft mede verstaan degene die, anders dan als pandhouder, rechthebbende is op rechten waaraan het in dat lid bedoelde belang is onderworpen, alsmede degene die rechthebbende is op de economische eigendom van dat belang. Deze rechten en economische eigendom worden geacht een belang in het lichaam te vertegenwoordigen dat overeenstemt met het belang dat kan worden toegekend aan de aandelen, waarop ze betrekking hebben;

4 Het vijfde lid, onderdeel c, komt te luiden:

c. wordt ter vaststelling van het belang van de verkrijger, bij:

- samenloop van middellijk belang via een verbonden lichaam met het belang van het verbonden lichaam, uitsluitend het belang van het verbonden lichaam in aanmerking genomen;

- samenloop van middellijk belang van een verbonden lichaam of een verbonden natuurlijk persoon via de verkrijger met het belang van de verkrijger, uitsluitend het belang van de verkrijger in aanmerking genomen; en

- samenloop van belang bij wege van economische eigendom met belang bij wege van juridische eigendom, van wel van beide eigendom met uitsluiting, het belang slechts eenmaal in aanmerking genomen.

D. In artikel 16, eerste lid, wordt na onderdeel r een onderdeel ingevoegd, luidende:
s. van natuurgrenzen, daaronder begrepen de rechten van erfpacht of beklemming daarop,
vaarvan de inrichting en het beheer geheel of grotendeels geheel duurzaam zijn afgestemd op het
behoud en de ontwikkeling van natuur en landschap. De belasting die door toepassing van deze
bepaling niet is geheven, is alsnog verschuldigd indien binnen tien jaren na de verkrijging niet langer
sprake is van natuurgrenzen. De vorige volzin is niet van toepassing indien binnen de afgeest bedoelde
termijn de vrijstelling als bedoeld in onderdeel q van toepassing is en blijft.

Artikel X

De Natuurschoonwet 1926 wordt als volgt gewijzigd:

A. Artikel 9a komt te luiden:

Artikel 9a

Tot zake van de verkrijging van een landgoed is geen overdrachtsbelasting verschuldigd.

B. Artikel 9c komt te luiden:

Artikel 9c

De belasting die door toepassing van artikel 9a niet is geheven, is alsnog verschuldigd indien
met betrekking tot het landgoed een beschikking wordt genomen als bedoeld in artikel 13a, eerste lid,
dan wel binnen een tijdvak van 25 jaren na de verkrijging zich een van de in artikel 3, derde, vierde en
zvende lid, genoemde gevallen voordoet.

Artikel XI

De Registratiewet 1970 wordt als volgt gewijzigd:

A. Artikel 3 wordt als volgt gewijzigd:

1. Voor de tekst wordt de aanduiding "1." geplaatst.

2. Er volgt een lid toegevoegd, luidende:

3. In afwijking in zoverre van het eerste lid kan, onder bijregeling van Onze Minister van
Financiën te stellen voorwaarden, in plaats van de akte een elektronisch afschrift daarvan langs
elektronische weg worden aangeboden.

B. Artikel 12 vervalt.

C. Artikel 13 wordt als volgt gewijzigd:

1. In ondera. a. vervalt " , alsnook wanneer en op welke wijze de betaling van instaan"

2. Onderdeel b komt te luiden:

b. de dagen en de uren waarop de kantoren voor het aanbieden van akten ter registratie zijn geopend.

3. Onderdeel d komt te luiden:

d. de wijze waarop blijkt dat een akte is geregistreerd.

Artikel XII

In artikel I, onderdeel Va van de Invoeringswet Wet Inkomstenbelasting 2001 komt, onder het vervallen van de aanduiding "1.", voor het eerste lid, het tweede lid te vervallen.

Artikel XIII

Artikel 13, tweede lid en derde lid, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen wordt vervangen door:

2. Een voorlopige aanslag kan, met inachtneming van het eerste lid, door een of meer voorlopige aanslagen worden aangevuld.

Artikel XIV

De Wet op de omzetbelasting 1968 wordt als volgt gewijzigd:

A. In artikel 11, eerste lid, onderdeel g, onder 1°, wordt "de diensten door beroepsaren van een beroep waarvoor regels zijn gesteld bij of krachtens de Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg; de diensten door psychologen en door tandtechnici; de leveringen van tandprothesen;" vervangen door: de diensten op het vlak van de gezondheidskundige verzorging van de mens door beroepsaren van een medisch of paramedisch beroep die een op het vervallen van deze diensten gerichte opleiding hebben voltooid waarvoor regels zijn gesteld bij of krachtens de Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg; de diensten die door tandtechnici en, zodanig vermits de leveringen van tandprothesen door tandartsen en tandtechnici;

B. In tabel II, onderdeel a, post 3, wordt "luchtvaartuigen welke noodzakelijk als openbaar vervoermiddel in het internationaal verkeer zullen worden gebruikt" vervangen door: "luchtvaartuigen welke worden gebruikt door luchtvaartmaatschappijen die zich hoofdzakelijk op het betaaide internationale vervoer toelengen."

Artikel XV

De Wet belasting zware motorrijtuigen wordt als volgt gewijzigd:

A. Artikel 3 wordt als volgt gewijzigd:

1. Onderdeel e vervalt onder verlettering van de onderdelen f, g en h tot onderdelen e, f en g.
2. In onderdeel f (nieuw) wordt 'genoemd onder f' vervangen door: genoemd onder e.
3. In onderdeel g (nieuw) wordt 'genoemd onder f' vervangen door: genoemd onder e.

B. Hoofdstuk V vervalt.

C. In artikel 13 vervalt het tweede lid onder vernummering van het derde lid tot tweede lid.

D. In artikel 14, derde lid, vervalt de tweede volzin.

E. In artikel 18, eerste lid, vervalt de laatste volzin.

F. In artikel 20 vervallen het derde en vierde lid.

Artikel XVI

Indien vóór het tijdstip waarop artikel XV in werking treedt een certificaat is afgegeven als bedoeld in artikel 3, onderdeel e, van de Wet betreft zware motorfietsen zoals dit lidde vóór bedoeld tijdstip, waarvoor op dat tijdstip het in het certificaat opgenomen tijdvak nog niet is verstreken, blijft de regelgeving met betrekking tot dit certificaat, zoals die kordt voortbaard aan dat tijdstip, van toepassing.

Artikel XVII

De Wet belastingen op milieugrondslag wordt als volgt gewijzigd:

A. Artikel 8 wordt als volgt gewijzigd:

1. Onderdeel h vervalt.
2. Onderdeel i wordt geleterd h.

B. Artikel 10a vervalt.

C. Artikel 36e wordt als volgt gewijzigd:

1. Het negende lid vervalt onder vernummering van het derde lid tot negende lid.
2. In het negende lid (nieuw) vervullen de zinnen "en negende" en "onderscheidenlijk negende".

D. In artikel 36a, tweede lid, vervalt "en negende".

Artikel XVIII

Aan artikel 8 van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen worden vier leden toegevoegd, luidende:

8. De inspecteur kan bepalen dat een ander bedrag aan belastbaar loon in aanmerking wordt genomen dan het bedrag, bedoeld in het eerste lid, onderdeel b.

9. De inspecteur stelt het belastbare loon, bedoeld in het eerste lid, onderdeel b, dan wel het belastbare loon, bedoeld in het achtste lid, vast indien een geschil over de hoogte van het belastbare loon bestaat.

10. Indien er grond is voor het vermoeden dat het belastbare loon met toepassing van het negende lid tot een te laag bedrag is vastgesteld, kan de inspecteur dit herzien. Dit herzien is, in afwijking van de Algemene wet bestuursrecht, artikel 16, eerste tot en met vierde lid, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen van overeenkomstige toepassing.

11. Een beschikking op grond van het negende of tiende lid wordt aangemerkt als een voor bezwaar vatbare beschikking als bedoeld in hoofdstuk V van de Algemene wet inzake rijksbelastingen.

Artikel XIX

De in artikel XV/II opgenomen wijzigingen van artikel 6 van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen zijn van overeenkomstige toepassing bij de toepassing van artikel 18 van de Wet kinderopvang zoolang dat geldt voor het berekeningsjaar 2005, met dien verstande dat daarbij voor 'inspecteur' wordt gelezen 'de inspecteur, bedoeld in artikel 2, derde lid, onderdeel b, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen'. Voorts wordt voor het berekeningsjaar 2005, ingeval geen aanslag inkomstenbelasting is vastgesteld en de inspecteur, bedoeld in artikel 2, derde lid, onderdeel b, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen, met overeenkomstige toepassing van artikel 8, achtste lid, van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen een ander bedrag aan belastbaar loon in aanmerking neemt, dan wel met overeenkomstige toepassing van het negende lid van dat artikel bij beschikking het belastbare loon vaststelt, de beschikking tot wijziging van de tegenwoordigheid, bedoeld in artikel 15, eerste lid, van de Wet kinderopvang, gegeven binnen acht weken na het tijdstip waarop dat andere bedrag aan belastbaar loon aan de inspecteur, bedoeld in artikel 1, eerste lid, onderdeel i, van de Wet kinderopvang bekend is geworden of, indien de eerstgenoemde de inspecteur het belastbare loon bij beschikking heeft vastgesteld, binnen acht weken na het tijdstip waarop die beschikking onherroepelijk is geworden.

Artikel XX

Artikel 5, onderdeel Ca, van het Belastingplan 2007 wordt vervangen door:

Ca. Aan artikel 6 wordt een lid toegevoegd, luidende:

6. In afwijking van het eerste lid wordt ten aanzien van directeuren-grootaandeelhouders niet als in houdingsplichtige beschouwd degene, tot wie op 1 januari van het kalenderjaar dan wel, indien

de dienstbetrekking na die datum is aangegaan, bij het aangaan van de dienstbetrekking, uitlopend een of meer directeuren-grootaandeelhouders in dienstbetrekking slaan. Voor de toepassing van de eerste vozin wordt onder directeur-grootaandeelhouder verstaan de directeur-grootaandeelhouder, bedoeld in artikel 6, eerste lid, onderdeel d, van de Zelfde wet.

Artikel XX

In artikel XIII van de Wet van 14 december 2008 houdende wijziging van enkele belastingwetten ter vermindering van administratieve lasten (wijzigingsplan "poerse krokodil") (Sib. RR) wordt, treedt artikel V, onderdeel A, in werking met ingang van 1 januari 2008" vervangen door treedt artikel V, onderdeel A, in werking met ingang van een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip.

Artikel XXI

Indien het bij koninklijke bodschap van 8 oktober 2005 ingediende voorstel van wet tot wijziging van de Algemene wet inzake rijksbelastingen en van enige andere wetten, in het kader van het versterken van de fiscale rechtshandhaving en het verkorten van beslistemijnen (Versterking fiscale rechtshandhaving) (Kamersstukken II 2005/06, 30 322), tot wet is of wordt verheven, wordt in artikel I, onderdeel Bbis, van die wet "een jaar" vervangen door, dertien weken.

Artikel XXII

Indien het bij koninklijke bodschap van 8 oktober 2005 ingediende voorstel van wet tot wijziging van de Algemene wet inzake rijksbelastingen en van enige andere wetten, in het kader van het versterken van de fiscale rechtshandhaving en het verkorten van beslistemijnen (Versterking fiscale rechtshandhaving) (Kamersstukken II 2005/06, 30 322), tot wet is of wordt verheven en artikel VIIA, artikel VII, derde lid, en artikel IX, derde lid, van die wet in werking zijn getreden, worden de volgende wetten met ingang van die inwerkingtreding als volgt gewijzigd:

A. In artikel 236, tweede lid, van de Gemeentewet wordt na "gemeenteambtenaar" ingevoegd: , in afwijking van artikel 7:10, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht.

B. In artikel 30, achtste lid, van de Wet waardering onroerende zaken wordt na "gemeenteambtenaar" ingevoegd , in afwijking van artikel 7:10, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht.

C. In artikel 131 van de Waterschapswet wordt na de zinende "het eerstbedoelde bezwaarsaak" ingevoegd , in afwijking van artikel 7:10, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht.

Artikel XXIV

1. In afwijking van **artikel 22**, vierde lid, van de Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volkverzekering en wordt de beslissing op een aanvraag die is gedaan voor het tijdstip van inwerkingtreding van artikel IV en betrekking heeft op een periode die aanvangt met dat tijdstip, gegeven binnen vier maanden na het tijdstip van de inwerkingtreding.

2. In afwijking van **artikel 22**, vijfde lid, van de Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volkverzekering en wordt een aanvraag die is gedaan voor het tijdstip van inwerkingtreding van artikel IV en betrekking heeft op een periode die aanvangt met dat tijdstip, nog in behandeling genomen indien de S&O-inhoudingsplichtige de opgave van de begunstigersnummers uiterlijk op 31 januari van het kalenderjaar waarin de inwerkingtreding is gelegen, heeft gedaan.

Artikel XXV

De vennootschapsbelasting over een boekjaar dat vóór 1 januari 2008 aanvangt en op of na die datum eindigt, wordt, in afwijking in zoverre van artikel 22 van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969, berekend volgens de formule:

$$\text{belasting} = (X \times T_x) + (Y \times T_y) + (Z \times T_z)$$
, waarin:

X voorstelt het aantal voor 1 januari 2008 vallende dagen van het boekjaar;

Y voorstelt het aantal na 31 december 2007 vallende dagen van het boekjaar;

Z voorstelt het totale aantal dagen van het boekjaar;

T_x voorstelt de verschuldigde belasting over het belastbare bedrag op het belastbare Nederlandse bedrag op basis van het tarief van de vennootschapsbelasting zoals dat tarief luidt op 31 december 2007;

T_y voorstelt de verschuldigde belasting over het belastbare bedrag op het belastbare Nederlandse bedrag op basis van het tarief van de vennootschapsbelasting zoals dat tarief met inzicht van 1 januari 2008;

Artikel XXVI

Indien het bij koninklijk besluit van 24 november 2006 ingediende voorstel tot wijziging van de Wet belastingen op milieu (grondslag (W)ziging van de Wet belastingen op milieu (grondslag) (Kamerstukken II 2006/07, 50 677), naar het bij het wet verspreiden is, eerder in werking treedt dan deze wet, wordt deze wet als volgt gewijzigd:

A. In **artikel XVII**, onderdeel A, wordt "**Artikel 8**" vervangen door: **Artikel 10**.

B. Na **onderdeel A** van **artikel XVII** wordt een onderdeel ingevoegd, luidende:

AA. In **artikel 11**, tweede lid, wordt "en F" vervangen door: en H.

C. Na **onderdeel B** van **artikel XVII** wordt een onderdeel ingevoegd, luidende:

DA. In artikel 37b, eerste lid, vervalt de zinsrede "Da, eerste lid"

D. Artikel XVII, onderdeel C, komt te luiden:

C. In artikel 36e vervalt het vijfde lid.

E. Na onderdeel C van artikel XVII wordt een onderdeel ingevoegd, luidende:

CA. In artikel 36ha vervallen de zinsleden "het vijfde" en "ondercheidenlijk vijfde"

F. Artikel XVII, onderdeel D, komt te luiden:

D. In artikel 36n, eerste lid, wordt "derde" tot en met vijfde lid vervangen door "derde en vierde lid".

Artikel XXVII

1. Deze wet treedt in werking met ingang van 1 januari 2003, met dien verstande dat artikel XVII terugwerkt tot en met 1 januari 2006.

2. In afwijking van het eerste lid treden de artikelen IV, XV, en XXCV in werking op een bij Koninklijk besluit te bepalen tijdstip.

3. In afwijking van het eerste lid treedt artikel I, onderdeel I in werking met ingang van 1 januari 2009.

4. De wijzigingen ingevolge artikel III, onderdeel E, eerste lid, en onderdeel F, eerste lid, vinden voor het eerst toepassing voor mededelingen betreffende 340-werklieden die betrekking hebben op het kalenderjaar 2006 of op een gedeelte van dat kalenderjaar.

5. De wijzigingen ingevolge artikel VII, onderdeel A, vinden toepassing op de opbrengst van de in artikel 1 van de Wet op de dividendbelasting 1965 bedoelde aandelen, winstbewijzen en geldleningen, die op of na 1 januari 2003 ter beschikking is gesteld.

6. De wijziging ingevolge artikel VII, onderdeel B, vindt met betrekking tot een vennootschap die voor de heffing van de vennootschapsbelasting wordt aangemerkt als beleggingsinstelling als bedoeld in artikel 28 van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969 voor het eerst toepassing met betrekking tot de opbrengst van de in artikel 1 van de Wet op de dividendbelasting 1965 bedoelde aandelen, winstbewijzen en geldleningen, die aan deze vennootschap ter beschikking is gesteld in het boekjaar voor de heffing van de vennootschapsbelasting, dat aanvangt op of na 1 januari 2006.

7. De wijziging ingevolge artikel VII, onderdeel D, vindt met betrekking tot een inhoudingsplichtige die voor de heffing van de vennootschapsbelasting wordt aangemerkt als beleggingsinstelling als bedoeld in artikel 28 van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969 voor het eerst toepassing met betrekking tot ten laste van de inhoudingsplichtige ingehouden dividendbelasting.

en buiten Nederland ingehouden en drukkende belastingen aan de bron op de opbrengsten van aandelen, winstbezuizen en geldleningen, die zijn ingehouden op opbrengsten die ter beschikking zijn gesteld in het boekjaar voor de heffing van de vennootschapsbelasting, dat aanvangt op of na 1 januari 2008.

8. De wijzigingen met betrekking tot de vennootschapsbelasting vinden voor het eerst toepassing met betrekking tot boekjaren die aanvangen op of na 1 januari 2008.

9. In afwijking van het eerste lid (leed artikel XXI) in werking op 31 december 2007.

Artikel XXVIII

Deze wet wordt aangehaald als: Overige fiscale maatregelen 2008

Lasten en bevelen dat dezen in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat alle ministeries, autoriteiten, colleges en ambtenaren wie zulks aangaat, aan de nauwkeurige handhaving aan de hand zullen houden.

Gegeven

De Staatssecretaris van Financiën,

ARTIKEL I

Artikel I, onderdelen A en B (artikelen 1.3 en 2.1 van de Wet inkomstenbelasting 2001)

De in deze onderdelen opgenomen wijziging houdt verband met het vervallen van de term voorlopige teruggaaf in de Wet inkomstenbelasting 2001 en in de Algemene wet inzake rijksbelastingen.

Artikel I, onderdeel C (artikel 3.22 van de Wet inkomstenbelasting 2001)

Voor de toelichting op de wijziging ingevolge het eerste lid wordt verwezen naar de toelichting bij artikel III, onderdeel B.

Voor de toelichting op de wijziging ingevolge het tweede lid wordt verwezen naar de toelichting bij artikel II, onderdeel A.

Artikel I, onderdeel D (artikel 3.25 van de Wet inkomstenbelasting 2001)

Voor de toelichting op deze wijziging wordt verwezen naar de toelichting bij artikel III, onderdeel B.

Artikel I, onderdelen E en F (artikelen 3.74 en 3.76 van de Wet inkomstenbelasting 2001)

Deze onderdelen bevatten het voorstel de meewerkende te laten vervallen. Voor een toelichting op dit voorstel wordt verwezen naar het algemene deel van deze memorie.

Artikel I, onderdeel G (artikel 3.78a van de Wet inkomstenbelasting 2001)

Zoals in het algemene deel van deze toelichting is uiteengezet, wordt de MKB-winstvrijstelling met 1%-punt verhoogd naar 11%. Onderdeel G strekt hier toe.

Artikel I, onderdeel H (artikel 6.33 van de Wet inkomstenbelasting 2001)

Deze wijziging is toegevoegd in het algemeen deel van deze memorie.

Artikel I, onderdeel I (artikel 9.3 van de Wet inkomstenbelasting 2001)

Zoals al is aangegeven in het algemene deel van de memorie van toelichting, wordt voorgesteld de beperkingen zoals opgenomen in artikel 9.3 van de Wet inkomstenbelasting 2001 met betrekking tot het vaststellen van een voorlopige teruggaaf, aangeleefd te maken. Voor het oplossen van een voorlopige aanslag inkomstenbelasting tot een negatief bedrag, maakt het voortaan niet uit of de zevenft negatiefd vooraf in de loop van het kalenderjaar vanaf de aanslag betrekking heeft (zie: spreken, ingevolge artikel 13, tweede lid, AWR, van een voorlopige teruggaaf) of na afloop van het

kalenderjaar. Dit gelijkstellen van het regime betekent voor de Belastingdienst een vereenvoudiging van automatiseringsprogramma's en daarmee een verlaging van de uitvoeringskosten. Voor de burger verandert er in ziele niets.

Artikel I, onderdelen I en J (artikelen 9.3 en 9.4 van de Wet inkomstenbelasting 2001)

Zoals al is aangegeven in het algemene deel van de memorie van toelichting wordt voorgesteld geen onderscheid meer te maken tussen voorlopige terugkaven (dat wil zeggen negatieve voorlopige aanslagen die voor eindelijk het tijdvak worden vastgesteld) en (andere) negatieve voorlopige aanslagen. De beperkingen zoals opgenomen in artikel 9.3 van de Wet inkomstenbelasting 2001 met betrekking tot het vaststellen van een voorlopige terugkaven in de kosten te vervallen. Voor het opleggen van een voorlopige aanslag inkomstenbelasting tot een negatief bedrag, maakt het voortaan niet uit voor welke afrekenposten of heffingskortingen deze wordt opgelegd en of deze wordt opgelegd voor of in de loop van het kalenderjaar waarop de aanslag betrekking heeft dan wel na afloop van dat kalenderjaar. In het voorgestelde systeem zijn een voorlopige aanslag inkomstenbelasting opgelegd tot een negatief bedrag en voorlopige terugkaven inkomstenbelasting hetzelfde. Om die reden komt de term voorlopige terugkaven te vervallen. Dit gelijkstellen van het regime van voorlopige terugkaven en voorlopige aanslag betekent voor de Belastingdienst een vereenvoudiging van automatiseringsprogramma's en daarmee van uitvoeringskosten. Door de voorgestelde aanpassing van de artikelen 9.3 en 9.4 Wet IR 2001 wordt een negatieve voorlopige aanslag in alle gevallen op dezelfde wijze en op basis van dezelfde grondslagen vastgesteld als een positieve voorlopige aanslag. Dit betekent dat alle afrekenposten en heffingskortingen worden betrokken in de berekening en vaststelling van de voorlopige aanslag alsof het de berekening en vaststelling van de definitieve aanslag betreft, zij het op basis van voorlopige gegevens.

AVENDELI

Artikel II, onderdeel A (artikel 11 van de wet op de loonbelasting 1964)

Werknemers kunnen bij dreigende verkeerskork door wegverkeersmaatregelen zonder fiscale gevolgen tijdelijk een groot gedeelte van de overheid gefinancierde vervoerskosten ontvangen, ter wijl ze daarnaast een onbelaste reiskostenvergoeding van hun werkgever voor het reguliere woon-werkverkeer ontvangen. Met een dergelijke vervoerskaart kan de werknemer kosteloos gebruik maken van vervoer vervoer. In het verleden zijn dergelijke vervoerskaarten uitgereikt bij grootschalige verkeersmaatregelen aan de A0 (Zuidoostpoas) en aan de A4/A10 (Zuidpoas) ter vermindering van economische schade en fileleed. Deze wegverkeersmaatregelen duurden korter dan 6 maanden, waardoor de verstrekking van de vervoerskaart zonder fiscale gevolgen bleef. Inmiddels blijkt dat er ook grootschalige wegverkeersmaatregelen aanvangen die op een bepaald traject langer dan 6 maanden duren. Werknemers vinden dan gedurende langere tijd bij hun woon-werkverkeer gefinancierd met de wegverkeersmaatregelen. Het kabinet vindt het wettelijk dat ook voor een langere periode dan 6

maanden de vervoerkaart gebruikt kan worden. Om te voorkomen dat het gebruik van de vervoerkaart na 6 maanden alsnog leidt tot aanzienlijke administratieve lasten in verband met de samenloop van reiskostenvergoedingen en vervoerbijlagen, wordt de periode dat werknemers zonder fiscale gevolgen een dergelijke vervoerkaart kunnen krijgen verhoogd van 6 naar 24 maanden. Ook vervoerkaarten die bij ingang van deze wijziging al verstrekt zijn, en waarvan de periode van 6 maanden nog niet voorbij is, blijven voor een totale periode van maximaal 24 maanden zonder fiscale gevolgen voor de werknemer.

Artikel II, onderdeel B (Artikel 220a van de Wet op de loonbelasting 1964)

De wijziging van artikel 220a van de Wet op de loonbelasting 1964 strekt ertoe om de inhoudingsplichtige de mogelijkheid te geven bij de inhouding van loonbelasting rekening te houden met de jonggehandicaptenkorting voor de werknemers die in beginsel wel recht hebben op een uitkering ingevolge de Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening jonggehandicapten, maar die feitelijk geen uitkering genieten in verband met de aanwezigheid van een andere uitkering of het genieten van loon uit dienstbetrekking (zogenaamd slapend recht op een uitkering). In de inkomensbelasting hoort deze categorie wel recht op de jonggehandicaptenkorting. Deze wijziging voert voort uit een toezegging van de toenmalige staatssecretaris bij de behandeling van het Belastingplan 2005.

De toezegging bij het Belastingplan 2005 hield in dat de mogelijkheid zou worden onderzocht om de jonggehandicaptenkorting in de hekkomst via het instrument van de Voorlopige Toespraak te laten lopen. Tijdens het onderzoek is gebleken dat deze optie uiteindelijk meer nadelen dan voordelen op zou leveren. Ook degenen die tot dan de korting via de loonbelasting ontvingen, zouden kan een voorlopige teruggaaf moeten aanvragen. Een actie van de Belastingdienst waarbij alle belastingplichtigen met een slapend vaionrecht per brief werden gewezen op de mogelijkheid de jonggehandicaptenkorting via een T-bijzette verzilveren, kende een respons van slechts tien procent. Bij een vergelijkbare respons op de toezending van een aanvraagformulier voor een voorlopige teruggaaf, zou een groot deel van degenen die de jonggehandicaptenkorting nu via de loonbelasting ontvingen, van deze korting verstoken blijven. Het resultaat van de maatregel zou daarmee averechts zijn.

Het voorstel is daarom een optionele toepassing door de inhoudingsplichtige van de jonggehandicaptenkorting voor werknemers met een slapend recht op een wijonkorting. Omdat niet bekend is of iedere inhoudingsplichtige in zijn loonberekeningssoftware de mogelijkheid heeft om rekening te houden met de jonggehandicaptenkorting, is niet gekozen voor een verplichte toepassing van de jonggehandicaptenkorting. Dit zou kunnen leiden tot toename van de administratieve lasten (aanpassing software) ook als de inhoudingsplichtige op het moment van invoering geen werknemer met een slapend vaionrecht in dienst heeft. Omdat uit gegevens van het UWV is gebleken dat het overgrote deel van de categorie werknemers met een slapend vaionrecht werkzaam is bij een WSV-instelling, is onderzocht of de door die instellingen gebruikte software de mogelijkheid bevat rekening te houden met de jonggehandicaptenkorting en of die instellingen bij een optionele invoering van de toepassing van de jonggehandicaptenkorting voor werknemers met een slapend vaionrecht, bereid

zijn die korting ook daadwerkelijk toe te passen. Op beide vragen luidde het antwoord bevestigend. Bij invoering van het voorstel zal derhalve bij het overgrote deel van de werknemers met een slapend vaangrecht van af 2008 bij de inhouding van loonbelasting rekening worden gehouden met de jonggehandicaptenkorting.

De betrokken werknemers zullen van het UUV een brief ontvangen waarin de nieuwe regeling wordt uitgelegd. Met deze brief kunnen zij vervolgens tegenover de werkgever hun elapend vaangrecht aanroepen. De werkgever dient een kopie van deze brief toe te nemen bij de salarisadministratie. Ook werknemers die werkzaam zijn bij een andere werkgever dan een WSW-instelling ontvangen de hiervoor bedoelde brief. Ook zij kunnen zich tot hun werkgever wenden met het verzoek rekening te houden met de jonggehandicaptenkorting. Verwacht mag worden dat de werkgever, mits zijn loonberekeningsovereenkomst de mogelijkheid biedt, positief zal reageren op een dergelijk verzoek.

Artikel II, onderdeel C (artikel 23 van de Wet op de loonbelasting 1964)

De aanpassing van dit artikel houdt verband met de wijziging van artikel 22aa, eerste lid, van de Wet op de loonbelasting 1964. De bepaling van artikel 23, tweede lid, ziet op werknemers die daadwerkelijk een vaangrecht ontvangen. In verband met de voorgestelde wijziging van artikel 22aa wordt in artikel 23, tweede lid, een verwijzing aangebracht naar artikel 22aa, eerste lid, eerste volzin, waarin de jonggehandicaptenkorting is geregeld voor de werknemer met een vaangrecht.

Artikel II, onderdeel D (Hoofdstuk VI van de Wet op de loonbelasting 1964)

Het voorgestelde artikel 32d van de Wet op de loonbelasting 1964 bevat de herziene zo genoemde doorbetaaldoorregeling (een werknemer van werkgever A is uit hoofde van zijn dienstbetrekking bij A ook werkzaam bij werkgever D; werkgever D heeft geen loonbelasting in te houden mits hij het loon uitbetaalt aan werkgever A). Deze regeling is tot nu toe opgenomen in artikel 87 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 (gebaseerd op de delegatiebepaling in artikel 33, tweede lid, onderdeel a, van de Wet op de loonbelasting 1964). Gelet op het materiele karakter van deze regeling wordt voorgesteld deze regeling in de Wet op de loonbelasting 1964 zelf op te nemen. Daarbij wordt de regeling enerzijds uitgedrukt in anderszinds vaststonden gecomuleerd.

De uitbreiding houdt verband met de inwerkingtreding op 1 januari 2008 van artikel 8, eerste lid, van de Wet op de loonbelasting 1964. Ingevolge artikel 8, eerste lid, is geen inhoudingsplichtige meer, kort gezegd, de BV waarbij alle de niet voor de werknemersverzekeringen verzekerde directeur-groothandelaar in dienstbetrekking is. Deze BV hoeft geen loonbelasting meer in te houden omdat het loon voortaan rechtstreeks bij de directeur-groothandelaar wordt betaald met inkomstenbelasting. De uitbreiding houdt in dat de doorbetaaldoorregeling ook toepassing kan vinden ingeval het loon wordt uitbetaald aan een BV die geen inhoudingsplichtige meer is. In die situatie vormt het door de BV die geen inhoudingsplichtige meer is, aan de directeur-groothandelaar

(doorbetaalde loon derhalve rechtstreeks met inkomstenbelasting/premie volksverzekeringen belast. Hetzelfde geldt voor de inkomensafhankelijke bijdrage Zorgverzekeringswet.

Het loon uit een dienstbetrekking wordt bij de werknemer belast, ook indien de werknemer dit loon aan een ander laat uitbetalen. De doorbetaaldonregeling maakt een uitzondering op deze regel. Een voorbeeld hiervan is de werknemer die in dienstbetrekking werkt bij een bank en uit hoofde daarvan een commissieaftak vervult waarvan hij het loon moet afdraan aan de bank. De werknemer geniet dan materieel alleen loon uit zijn dienstbetrekking bij de bank en de belastingheffing komt daarbij ten, ook voor de pensioenopbouw. Uit de besaling vbeelt voort dat de andere werkgever dan fiscaal geen loon aan de werknemer belast. Een ander voorbeeld is de overheidsambtenaar die voor de overheid werkzaam is bij een NV of BV waarin de overheid aandelen heeft. Hij mag een ander voorbeeld is de werknemer die in dienst is van de hofding van een conoom en daarom nog in dienstbetrekking is bij een werkmatschap bij van het conoom.

In het eerste lid, onderdeel a, is als voorwaarde opgenomen dat de werknemer uit hoofde van zijn dienstbetrekking elders werkzaam is. Deze voorwaarde wordt materieel getoetst. Het gaat hier om een conditio sine qua non: de overheidswerknemer wordt alleen maar tot (overheids)commissaris benoemd om dat hij in dienstbetrekking is bij de overheid. Een zilveren management-BV valt daar uiteraard niet onder; het lichaam dat de manager incideert, neemt, zou dat ook doen wanneer de manager zijn diensten rechtstreeks aanbiedt en niet via zijn BV. Mede om geschillen op dit punt te voorkomen, is in de slotzin op het eerste lid een aanvullend criterium geformuleerd voor de situatie waarin het loon wordt afgestaan aan een lichaam waarin de werknemer een aanmerkelijk belang heeft.

Toepassing van de doorbetaaldonregeling bij een BV waarin de werknemer een aanmerkelijk belang heeft, is mogelijk in geval van zogenoemd gedeeld ondernemerschap met andere aanmerkelijk belanghouders via een praktijk-BV. De praktijk-BV treedt op naar "buiten" elke aanmerkelijk belanghouder participeert in de praktijk-BV via zijn "eigen" BV en is in dienstbetrekking bij de praktijk-BV. Het bij de praktijk-BV verdiende loon is voor rekening van de "eigen" BV. Er wordt dan materieel getoetst of de samenwerking en de financiële verhoudingen in, kort gezegd, de praktijk-BV vergelijkbaar zijn met die van vernoten in een vennootschap onder firma.

De regeling ten gevolge het eerste lid, onderdeel a, alleen worden toegepast als het loon integraal wordt doorgevoerd naar de "hoofdwerkgever". De regeling ten gevolge van toepassing als de andere werkgever ook nog loon aan de werknemer betaalt ("verstrekt, bijvoorbeeld een pensioenspraak). Het loon bij de hoofdwerkgever wordt overeenkomstig de Wet op de loonbelasting 1964 vastgesteld.

In de situatie waarin een werknemer die ook aanmerkelijk belanghouder is in het conoom van zijn werkgever, uit hoofde van zijn dienstbetrekking tevens arbeid verricht voor andere onderdelen van het conoom, en er is gekozen voor toepassing doorbetaaldonregeling, is artikel 12a van de Wet op de loonbelasting 1964 (de gebruikelijke loonregeling) alleen van toepassing op de "hoofdbetrekking", waarbij het aan de werknemer betaalde loon wordt afgetrokken tegen diens totale arbeidsprestatie voor de conoom derder.

In het eerste lid, onderdeel b, is als voorwaarde opgenomen dat behalve het loon ook de vrije vergoedingen reeds reeks moeten worden overgemaakt aan de inhoudingsplichtige van de "hoofdbetrekking". Hiermee wordt voorkomen dat de werknemer op twee plaatsen gebruik maakt van de regelingen inzake vrije vergoedingen. In dat verband is tevens als voorwaarde opgenomen dat vrije verstrekkingen bij de andere dienstbetrekking voortaan de inhoudingsplichtige van de "hoofdbetrekking" moeten worden meegedeeld.

Als voorwaarde is worden in de eerste of van het eerste lid nog genoemd dat de inhoudingsplichtige in Nederland woont of is gevestigd en dat de werknemer in Nederland woont. Deze voorwaarden zijn opgenomen om veilig te stellen dat de om louter praktische redenen getroffen regeling niet tot geveel kan hebben dat in internationale studies het heffingsrecht verloren kan gaan. Maar indien het heffingsrecht niet verloren kan gaan, kan ook een in het buitenland wonende werknemer van de regeling gebruik maken. Dit is geregeld in het tweede lid. Als voorbeeld van deze situatie kan worden genoemd het geval van een in het buitenland wonende werknemer die bestuurder is van een Nederlandse vennootschap en uit hoofde van die dienstbetrekking commissaria is bij een andere vennootschap, terwijl Nederland met het woonland van deze werknemer een vesting heeft gesloten waarbij Nederland, los van het algemene arbeidsartikel, het heffingsrecht heeft over zowel bestuurders- als commissarissenbetalingen. Dit bestaat met het gevaar dat het heffingsrecht door de onderhavige regeling verloren gaat. Een ander voorbeeld is de situatie van een in het buitenland wonende directeur-grotaandeelhouder die het loon voor zijn arbeid in Nederlandse vermaatschappijen laat doorbetalen aan een in Nederland gevestigde (huus)houdersvennootschap of van deze vennootschap feitelijk loon geniet.

Het derde lid bepaalt dat het eerste en tweede lid slechts van toepassing zijn ingeval de inspecteur bij voorbezuurbare beschikking heeft vastgesteld dat aan de voorwaarden is voldaan. Deze voorwaarde is opgenomen omdat het loon aan dat bijvoorbeeld een commissaris onbetaalt niet altijd kan bepalen of aan de voorwaarden is voldaan. Bovendien is de regeling niet verplicht.

Het vierde lid bepaalt dat voor de toepassing van dit artikel onder inhoudingsplichtige mede wordt verstaan degenen bedoeld in artikel 6, zesde lid, van de Wet op de loonbelasting 1964. Zoals hiervoor uiteengezet, kan de regeling ook worden toegepast in situaties waarin het loon wordt afgepast aan een niet-inhoudingsplichtige eigen BV. Met het vierde lid wordt voorkomen dat op diverse plaatsen in het voorgestelde artikel 32d na inhoudingsplichtige zo moeten worden ingevoegd "of degenen als bedoeld in artikel 6, zesde lid".

In het voorgestelde artikel 32d is geen voorwaarde opgenomen met betrekking tot de premies werkloosheidsverzekeringen. De doorbetalingsregeling is voor de premies werkloosheidsverzekeringen echter alleen van toepassing als het loon wordt doorbetaald aan degenen die in de zin van de Wv loonverplichting van de dienstbetrekking de werknemer is. Op dit punt wordt een aanvulling van artikel 50, eerste lid, van de Wv voorgesteld, maar dit staat los van de toepassing van de doorbetalingsregeling bij de loonbelasting/premie volksverzekeringen en de inkomensafhankelijke bijdrage Zorgverzekeringswet.

Artikel II, onderdeel C (artikel 38a van de Wet op de loonbelasting 1964)

Met betrekking tot de jaren 2006 en 2007 is in de artikelen 111 tot en met 111c van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 tegemoet gekomen aan de praktijk waarin het wettelijke genietingsmoment niet voor alle loonelementen op dezelfde wijze wordt toegepast. Met deze bepalingen werd voorkomen dat werkgevers hun loonadministratie op deze punten moesten aanpassen. De bepalingen met betrekking tot het jaar 2006 (ingevoerd krachtens de regeling van de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, de staatssecretaris van Financiën en de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport van 13 december 2005, nr. SV/F&W/05/06814, Stort. 2005. 248), waren gebaseerd op artikel 49 van de Invoeringswet Wet financiering sociale verzekeringen. De bepalingen met betrekking tot het jaar 2007 (ingevoerd krachtens de regeling van de minister van Financiën van 12 december 2006, nr. DR.3 2006-658 M, Stort. 2006. 251), waren gebaseerd op artikel XXII van het Belastingplan 2007.

Omdat voor een definitieve beslissing over de wijze van aangifte/systematiek meer informatie nodig is (Kamerstukken II 2006/07, 26 448, nr. 328, blz. 3), wordt deze tijdelijke regelingen voor het jaar 2008 voortgezet. Deze regelingen worden transitie de wet opgenomen en anders dan voorheen niet op basis van een delegatie bepaling in de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 omdat terughoudendheid gepast is bij het opnemen in nieuwe wetgeving van delegatie bepalingen met afwijkingmogelijkheden. (Kamerstukken I 2006/07, 26 200 V, nr. 65 en 21 109, B, blz. 8-11). Inhoudelijk zijn de tijdelijke regelingen met betrekking tot het jaar 2008 gelijk aan die voor de jaren 2006 en 2007.

Het nieuwe artikel 39a, eerste lid, van de Wet op de loonbelasting 1964 heeft betrekking op in januari 2008 betaald loon dat op het jaar 2007 betrekking heeft, bijvoorbeeld een betaling voor in december 2007 verricht overwerk. Onder de voorwaarde van een bestendige gedraglijn van de inhoudingsplichtige kunnen deze betalingen op grond van de voorgestelde regeling nog in de laatste aangifte over het jaar 2007 worden verwerkt. De werknemer wordt dan geacht dit loon op 31 december 2007 te hebben genoten. Doordat de wetgever ook het jaar 2007 noemt, kan er geen twiifel over bestaan dat er bij gebruikmaking van deze mogelijkheid met betrekking tot in januari 2008 betaald loon een wettelijke basis is voor het belaten van dit loon in 2007.

Artikel 39a, tweede lid, van de Wet op de loonbelasting 1964 heeft betrekking op betalingen van loon over verrekende loontijdvakken binnen het jaar 2008, bijvoorbeeld een bonuseverhoging met terugwerkende kracht. Eveneens onder de voorwaarde van een bestendige gedraglijn van de inhoudingsplichtige kunnen deze betalingen op grond van de voorgestelde regeling worden toegevoegd aan de loontijdvakken waarop zij betrekking hebben, zo nodig door middel van correctiebelastingen. De werknemer wordt dan geacht dit loon in die tijdvakken te hebben genoten. De regeling is niet van toepassing voor zover een nabestelling op een vorig jaar betrekking heeft. Als ook een dergelijke nabestelling wordt toegevoegd aan de loontijdvakken waarop zij betrekking heeft, zou dat betekenen dat de loonadministratie van een vorig jaar moet worden hersteld, waaraan allerlei onpraktische consequenties zouden zijn verbonden.

De bepalingen hebben geen dwingend karakter. Opgaande de in het verleden gevestigde gedraglijn mag de inhoudingsplichtige er altijd voor kiezen om deze bepalingen deze keer niet toe te

passen maar uit te gaan van de (reguliere) wetelijke systematiek. De bedoelde lonen en de inhoudingen worden dan verantwoord in de aangifte met betrekking tot het tijdvak waarin de loedelijke betaling van het loon heeft plaatsgevonden. Indien er echter ook deze keer voor wordt gekozen om de bepalingen wel toe te passen (en er anderszins sprake is van een bestendige gedragslijn) dan hebben zij voor de aangiften verder uiteraard wel een dwingend karakter. Dit betekent dat het keuzerecht niet zover gaat dat de inhoudingsplichtige ook kan kiezen of hij loonbestanddelen wel of niet in de desbetreffende aangiften zal opnoemen.

Met de zgnade 'overeenkomstig een door de inhoudingsplichtige bestendig gevolgde gedragslijn' wordt tot uitdrukking gebracht dat het om voortzetting van een bestaande praktijk moet gaan en dat de inhoudingsplichtige hierin consequent is. Het is niet mogelijk dat de inhoudingsplichtige bij verschillende loonbetaling met een terugkerend karakter bij werknemer E. keuzet voor toerekening aan het loontijdvak waarop de betaling betrekking heeft en bij werknemer E. voorttoerekening aan het loontijdvak waarin de betaling plaatsvindt.

Deze regelingen werken doornaar de andere loonheffingen die in beginsel bij het fiscale loon aansluiten. Zij werken volgens de tekst van artikel 39a van de Wet op de loonbelasting 1964 eveneens door naar de inkomstenbelasting.

ARTIKEL III

Artikel III, onderdeel 4 (artikel 1, eerste lid, van de Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen)

Voor de toelichting op de wijziging ingevolge het eerste lid wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 17, eerste lid, van de Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen (WVA).

De wijziging ingevolge het tweede lid heeft betrekking op de definitie van het begrip zee. In zowel de tonnageverordening als de afdrachtvermindering zeevaart is een definitie van het begrip zee gegeven. Alleen transport over zee komt in aanmerking voor voornoemde fiscale faciliteiten. Voor de definitie van het begrip zee is aangesloten bij de terminologie van de United Nations Convention on the Law of the Sea (UNCLOS). Na zee wordt beschouwd waten die zich bevinden buiten de laagwaterlijn voor de kust. Voor toepassing van de fiscale faciliteiten van de zeevaart kan de afstand tot het transport over zee worden gerekend het deel van een transport over zee dat voort door een voortreng van maritieme aard in de zin van Verordening 13/2004¹⁾ van de Europese Commissie.

De huidige bepalingen binnen de tonnageverordening en de afdrachtvermindering zeevaart sluiten op twee onderdelen niet geheel bij voornoemde definitie aan. Ten eerste kwalificeren de huidige bepalingen als zee wat waten die zich bevinden want de laagwaterlijn van de kust van elk van de lidstaten van de Europese Gemeenschap. Deze omschrijving is bedoeld te voorkomen dat transport over binnenwateren dat geen of slechts uitmaakt van transport over zee gebruik kan maken van de

¹⁾Verordening (EG) Nr. 13/2004 van de Commissie van 8 december 2003 tot vaststelling van de lijst van waterwegen van maritieme aard, bedoeld in artikel 3, onderdeel 1, van Verordening (EEG) nr. 1191/70 van de Raad, PUE/L 3 van 7 januari 2004.

faciliteiten. Vanwege de verwijzing naar de lidstaten van de Europese Gemeenschap kan de bepaling echter zo worden uitgelegd dat dit slechts zou gelden voor binnenwateren binnen de Europese Gemeenschap en dat transport over binnenwateren die geen onderdeel uitmaken van transport over zee in landen buiten de lidstaten van de Europese Gemeenschap wel gebruik zou kunnen maken van de faciliteiten. Dit is ongewenst en onbedoeld, omdat een dergelijke uitleg niet valt binnen het toepassingsgebied van de Europese richtlijnen met betrekking tot datateuten voor het zeevervoer. Met de wijziging wordt deze onbedoelde ruime uitleg van de huidige bepalingen voorkomen.

Ten tweede wordt in de huidige bepalingen voor de kwalificatie van een waterweg van maritieme aard die kan kwalificeren als onderdeel van een transport over zee verwezen naar bijlage I van de Verordening 13/2004. Deze bijlage betreft een statische opsomming van waterwegen binnen de lidstaten van de Europese Gemeenschap. De bijlage is (nog) niet aangepast naar aanleiding van de uitbreiding van de Europese Unie met een aantal lidstaten. Hierdoor kwalificeert een transport door waterwegen van maritieme aard gelegen in een van de toegevoegde lidstaten die onderdeel uitmaken van transport over zee vanwege de verwijzing naar de bijlage ten onrecht niet als transport over zee.

Met de wijziging wordt niet langer verwezen naar de statische opsomming van waterwegen in bijlage I van Verordening 13/2004, maar naar de Verordening zelf waardoor de te beperkte kwalificatie van waterwegen van maritieme aard ongecoördineerd wordt gemaakt: een transport over zee dat mede voert door een waterweg van maritieme aard kwalificeert daardoor in zijn geheel als transport over zee, ongeacht of de maritieme waterweg in bijlage I van de Verordening is opgenomen. Het gaat daarbij om binnenwateren die door de commerciële zeevaart worden gebruikt om bepaalde zeehavens te bereiken die niet aan de kust zijn gelegen.

Artikel III, onderdeel B (artikel 17 van de Wet vermindering attractie-loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen)

De wijziging in artikel 17, eerste lid, Wet vermindering attractie-loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen (WVA) heeft betrekking op de term sleep- en hulpverleningswerkzaamheden.

Bij toepassing van de fiscale faciliteiten voor de zeevaart (de tonnageverordening en de attractievermindering zeevaart) is bedoeld dat zeeschepen die sleep- en hulpverleningswerkzaamheden verrichten onder voorwaarden ook gebruik kunnen maken van de faciliteiten. Het is echter niet voldoende wanneer alleen hulpverleningswerkzaamheden worden verricht. Dit is bevestigd in de arresten van de Hoge Raad van 30 september 2005 nr. 38701 en nr. 38702 (onder meer gepubliceerd in VN 2005/47, 22 en VN 2005/47, 23), waarin is bepaald dat om voor de attractievermindering zeevaart in aanmerking te komen een schip bestemd moet zijn voor zowel alsofpuerzaamheden als voor hulpverleningswerkzaamheden en ook als zodanig geschikt moet worden.

Voornoemde voorwaarde komt echter niet meer voldoende tot uitdrukking in de huidige tekst. In de Wet belasting- en premieplicht voor de zeevaart was dat nog wel het geval en was de tekst 'sleep- en hulpverleningswerkzaamheden' opgenomen. Bij de invoering van de WVA per 1

¹ Mededeling C(2004) 43 van de Commissie – Communautaire notities betreffende steunregels voor het

januari 1999 is dit aanvankelijk ook overgenomen. Echter, in het Belastingplan 2006 (Stb. 2005, 682) is in het kader van de implementatie van de richtsovereen van de Europese Commissie abusievelijk op enkele plaatsen de term 'sleep- of hulpverleningswet' in plaats van 'wet' opgenomen.

Als gevolg van deze –op dit punt niet nader toegelichte– wijzigingen komt de wettekst niet overeen met de bedoeling van de wetgever. Bovendien is de wettekst niet meer consistent, omdat als gevolg van voornoemde wijziging afwisselend sprake is van 'sleep- of hulpverleningswet' en 'wet' en 'sleep- en hulpverleningswet' en 'wet'. Met de thans voorziena wijzigingen in artikel 1 en artikel 17, eerste lid, WVA, wordt de consistentie hersteld. In dit kader wordt ook in de toonaangevende regeling (artikel 3,22, vierde lid, onderdeel b, en artikel 3,23, eerste lid, Wet IB 2001) het woord 'of vervangen' in plaats van 'en'.

De wijziging in het tweede lid wordt als volgt toegevoegd. Met betrekking tot een in de EU of EER wonende zeevarende die aan de loonbelasting is onderworpen of premieplichtig is voor de volksverzekeringen, bedraagt het percentage van de afdrachtvermindering zeevaart 40 volgens het met ingang van 1 januari 2007 gewijzigde artikel 17, tweede lid, onderdeel a, WVA. Daarbij is verondersteld dat deze zeevarende per definitie is Nederland als het zogenoemde 'vlagland' is verzekerd, zodat altijd zou zijn voldaan aan de voor de toepassing van de afdrachtvermindering zeevaart geldende voorwaarde dat de zeevarende aan loonbelasting is onderworpen of premieplichtig is voor de volksverzekeringen.

Op grond van artikel 13, tweede lid, onderdeel c, van de Verordening (EEG) nr. 1408/71 is immers ondegene die zijn beroepsverzaamheden uitoefent aan boord van een zeeschip dat onder de vlag van een lidstaat vaart, de wetgeving van die lidstaat van toepassing. Indien de inhoudingsplichtige een in de EU of de EER wonende zeevarende in dienst heeft die werkzaam is op een zeeschip dat in Nederland is geregistreerd en de Nederlandse vlag voert (anders is de afdrachtvermindering zeevaart in het geheel niet van toepassing), betekent de genoemde regel dat deze zeevarende premieplichtig is voor de volksverzekeringen. Ongeacht of een belastingverdrag het heffingsrecht voor de loonbelasting aan Nederland toekijft, is dan het percentage van 40 voor de afdrachtvermindering zeevaart van toepassing.

De Europese Commissie heeft echter opgemerkt dat overeenkomstig de voornoemde Verordening een uitzondering op genoemd onderdeel kan gelden, waardoor de zeevarende in zijn woonland is verzekerd. Indien een dergelijke uitzondering ten aanzien van de zeevarende van toepassing is en het heffingsrecht voor de loonbelasting op grond van het toepasselijke belastingverdrag aan Nederland is toegewezen, is de afdrachtvermindering zeevaart zelfs in het geheel niet op het loon van deze zeevarende van toepassing, hetgeen spanning met het gemeenschaprecht kan opleveren.

Om deze spanning weg te nemen, wordt artikel 17, tweede lid, onderdeel a, WVA gewijzigd. Op grond hiervan kan de afdrachtvermindering zeevaart van 40% van het loon worden toegepast bij alle in de EU of EER wonende zeevarenden, mits uitraast aan de andere voorwaarde van de regeling wordt voldaan. In verband hiermee kan de tekst van artikel 17, tweede lid, onderdeel a, WVA worden vereenvoudigd. Er hoeft niet meer als voorwaarde te worden gesteld dat de zeevarende aan

de loonbelasting is onderworpen of premieplichtig is voor de volksverzekeringen. Overigens zal praktisch altijd aan deze voorwaarde worden voldaan.

Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat in artikel 11, tweede lid, onderdeel b, WVA blijft bepaald dat voor de afdrachtvermindering zeevaart van 10% bij de niet in Nederland, de EU of de EER wonende zeevaarders is vereist dat de zeevaarder aan de loonbelasting is onderworpen of premieplichtig is voor de volksverzekeringen. De afdrachtvermindering is niet van toepassing op het loon dat door de inwoudingsplichtige wordt betaald aan een kluizen de EU of EER wonende zeevaarder die niet aan de loonbelasting is onderworpen en die ook niet premieplichtig is voor de volksverzekeringen.

Artikel III, onderdeel C (artikel 12) Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen)

De wijziging in artikel 22, derde lid, van de Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen creëert de mogelijkheid om bij ministeriële regeling van de Minister van Economische Zaken in het algemeen of voor groepen van gevallen te bepalen dat de aanvraag voor een S&O-verklaring uitsluitend op elektronische wijze kan worden gedaan. Elektronische indiening van de aanvraag leidt tot een eenvoudige en snelle verwerking door Sente flavem van de benodigde gegevens.

Artikel III, onderdeel D (artikel 13) Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen)

In dit onderdeel wordt het gemiddelde uurloon voor het jaar 2008 bepaald. Hiertoe wordt het vierde lid gewijzigd.

Het gemiddelde uurloon in 2000 van de S&O-inhoudingsplichtigen die in 2005 speur- en ontwikkelingswerk (S&O) hebben verricht en over een S&O-verklaring beschikken, wordt gebaseerd op het door hen in dat jaar voor speur- en ontwikkelingswerk betaalde loon. Deze gegevens zijn de laatste gegevens die de Belastingdienst in het kader van de eindstatenregistratie controleert. De verplichting tot de indiening van een dergelijke aangifte is voor de periode die aanvangt op 1 januari 2006 vervallen. Omdat de gegevens over het jaar 2005 de laatste beschikbare gegevens zijn, moet ook voor het jaar 2008 worden uitgegaan van de gegevens 2005. De S&O-inhoudingsplichtigen die deze gegevens al gebruikt hebben bij de aanvraag voor een S&O-verklaring voor 2007 zullen die gegevens doorgaans niet opnieuw hoeven aan te leveren, omdat ze bij Sente flavem al bekend zijn. Voorgesteld wordt om het S&O-uurloon 2005 te verhogen met de door het CBS gepubliceerde jaaruitrusting voor 2005 in de CAO-4000en per uur inclusief bijzondere beloningen voor alle CAO-sectoren, en het uurloon na die indexatie naar boven af te ronden op een veelvoud van €5. De indexatie wordt toegepast omdat volgens de huidige en toekomstige systematiek wordt uitgegaan van het S&O-uurloon van twee jaar terug (hetal van het tweejaarlijksjaar voortvloeiende aan het balansjaar waarop de S&O-afdrachtvermindering betrekking heeft). Omdat voor 2008 een tte neg

moet worden uitgegaan van 2005 in plaats van 2006 en de lonen in 2006 met 2% zijn gestegen ten opzichte van 2005, wordt het loon over 2005 verhoogd met 2%. De afrekening naar boven op een veelkrud van 15 biedt vervolgens de gebruikelijke compensatie voor het feit dat wordt uitgegaan van de lonen van het tweede voorafgaande kalenderjaar.

Voor S&O-inhoudingsplichtigen die in 2005 geen S&O hebben verricht waarvoor zij over een S&O-verklaring beschikken, wordt het forfaitair gemiddelde uurloon met ingang van 1 januari 2008 verhoogd van €28 naar €29.

Artikel III, onderdeel E (artikel 24 Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen)

De wijziging in artikel 24, derde lid, van de Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen (WVA), bepaalt dat de (correctie)mededeling uiterlijk drie kalendermaanden na het einde van het kalenderjaar waarop één of meer S&O-verklaringen betrekking hebben, dient te worden gedaan, of indien dat later is, binnen drie kalendermaanden na de afgifte van de laatste S&O-verklaring die betrekking heeft op dat kalenderjaar. Aldus kan een S&O-inhoudingsplichtige, ook als hij over meerdere S&O-verklaringen beschikt die betrekking hebben op hetzelfde kalenderjaar, volstaan met één (correctie)mededeling per kalenderjaar bij overschrijding van de in artikel 24, tweede lid, onderdelen a en b, WVA, bedoelde marge. In de huidige situatie dient de mededeling te worden gedaan binnen drie kalendermaanden na afloop van elke periode waarop de S&O-verklaring betrekking heeft (of binnen drie maanden na afgifte S&O-verklaring indien dat later is). Per kalenderjaar kunnen maximaal drie S&O-verklaringen worden afgegeven. Door deze wijziging wordt het maximale aantal (correctie)mededelingen van drie per kalenderjaar dus teruggebracht naar maximaal één.

De tweede volzin van het huidige derde lid, die bepaalt dat de S&O-inhoudingsplichtige bij de mededeling de in de periode waarop de S&O-verklaring betrekking heeft gerealiseerde aantal S&O-uren vermeldt, kan vervallen. Hiermee is geen inhoudelijke wijziging bedoeld. Een opgave van de gerealiseerde uren per periode waarop de S&O-verklaring, waarvoor mededeling moet worden gedaan, betrekking heeft, is nog steeds vereist. Dit vereiste is echter reeds opgenomen in de samenvatting van het tweede lid.

Het nieuwe vierde lid van artikel 24 WVA, bepaalt dat, in afwijking van het voorgestelde derde lid, de mededeling bedoeld in het tweede lid uiterlijk moet worden gedaan één kalendermaand nadat de inhoudingsplicht is gebindigd. In bepaalde gevallen, waarbij valt te denken aan staking van de onderneming of faillissement, is het niet wettelijk de bedoelde mededeling uit te stellen tot drie maanden na afloop van het kalenderjaar. Zowel de voormalige S&O-inhoudingsplichtige als Senteniovem en de Belastingdienst zijn gebaat bij een snelle afhandeling van de met de S&O-afdrachtvermindering samenhangende verplichtingen.

De wijziging in het tot vijfde lid vernummerde vierde lid, houdt in dat bij ministeriële regeling van de Minister van Financiële Zaken kan worden bepaald dat de afrekening van de mededeling in

het algemeen of voor groepen van gevallen uitsluitend op elektronische wijze kan worden gedaan. Dit leidt tot een vereenvoudigde en snellere gegevensverwerking door ZentefNovem.

*Artikel Fout: Verwijzingsbron niet gevonden., onderdeel Fout: Verwijzingsbron niet gevonden.
(artikel 25 Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volkverzekeringen)*

De wijziging in artikel 25, eerste lid, van de Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volkverzekeringen (WVA), vloeit voort uit de bij artikel 24 WVA toegevoegde wijziging in frequentie van de mededelingsschik. Daardoor geeft ZentefNovem in alle gevallen waarin mededeling wordt gedaan vanwege niet-achting van de marge van artikel 24, tweede lid, WVA, nog maar maximaal één correctie-S&O-verklaring of nota afloop van het kalenderjaar. De correctie S&O-verklaring dient dan op alle mededelingen van hetzelfde kalenderjaar gezamenlijk en dient daarom te worden gespecificeerd per periode waarvoor een S&O-verklaring voor het desbetreffende kalenderjaar is afgegeven (plus per S&O-verklaring). Aldus blijft de systematiek van mededeling en correctie-S&O-verklaring behelze de frequentie van indiening respectievelijk afgifte daarvan, hetzelfde.

De wijzigingen van artikel 25, vierde lid, WVA, betreffen een vermindering van de termijn waarin een correctie-S&O-verklaring in de aangifte voor de loonheffingen moet worden verwerkt. In beginsel dient de correctie te worden verwerkt met de S&O-afdrachtvermindering waarop de S&O-verklaring betrekking heeft. Indien die afdrachtvermindering echter reeds in de aangifte voor de loonheffingen is verwerkt, dient de correctie als negatieve afdrachtvermindering in het aangiftetijdvak van afrekening van de correctie-S&O-verklaring in de aangifte te worden verwerkt. Met de voorgestelde wijziging kan deze verwerking ook plaatsvinden in het daaropvolgende aangiftetijdvak. De termijn wordt dus verlengd met één aangiftetijdvak. Dit voorkomt problemen als de S&O-inhoudingsplichtige de correctie-S&O-verklaring pas aan het einde van het aangiftetijdvak ontvangt. Aanwezigen in een aantal gevallen ondernemers halverwege een kalenderjaar de financiële gegevens die noodzakelijk zijn voor het doen van aangifte voor de loonheffingen aanleveren bij hun boekhouder/fiscaaladministrateur, of reeds voor ontvangst van de correctie-S&O-verklaring de aangifte voor de loonheffingen hebben ingediend, kan een na dit moment ontvangen correctie-S&O-verklaring niet altijd meer worden meegenomen en verrekend in de desbetreffende aangifte voor de loonheffingen.

Artikel III, onderdeel G (artikel 27 Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volkverzekeringen)

De wijziging in artikel 27 van de Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volkverzekeringen (WVA) behelze een verlenging van de termijn voor het doen van de mededeling dat minder dan 500 uren aan arbeid en ontwikkelingswerk is besteed voor de S&O-afrekening in de inkomstenbelasting (artikel 3.77 van de Wet inkomstenbelasting 2001). Deze termijn wordt met één kalenderjaar verlengd van twee naar drie kalenderjaren na afloop van het kalenderjaar.

Hiermee wordt aangesloten bij de mededelingsstermijn zoals die geldt voor de S&O-afdrachtvermindering in geval van margeoverschrijding (artikel 24, derde lid, WVA).

ANNEKSEL IV

Artikel IV, onderdeel A (artikel 1 Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen)

Dit onderdeel treedt in werking op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip.

Het nieuwe artikel 1, eerste lid, onderdeel p, van de Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen (WVA) geeft een definitie van "S&O-referentiejaar". Dit is het tweede kalenderjaar voorafgaande aan het kalenderjaar waarop de S&O-afdrachtvermindering betrekking heeft. Het gemiddelde uurtloon (S&O-uurtloon) wordt berekend op basis van de gegevens (loonen en verloonde uren) zoals deze met betrekking tot het S&O-referentiejaar in de polisadministratie van het UWV staan.

De gegevens zoals die met betrekking tot het S&O-referentiejaar in de polisadministratie staan, zijn de meest recente jaargegevens waarvan gebruik kan worden gemaakt voor de vaststelling van het S&O-uurtloon. Bijvoorbeeld: de eerste aanvragen voor 2010 werden aan het eind van 2009 ingediend. Op dat moment zijn de laatste aangiften voor de loonheffingen over 2009 nog niet gedaan, zodat de desbetreffende gegevens ook nog niet in de polisadministratie staan. Daarom wordt in de voorgestelde berekening automatisch voor het S&O-uurtloon van 2010 uitgegaan van de loonen en verloonde uren over 2008 (S&O-referentiejaar).

Artikel IV, onderdeel B (artikel 22 Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen)

Dit onderdeel treedt in werking op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip.

Het nieuwe artikel 22, vijfde lid, van de Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen (WVA) bepaalt dat de S&O-inhoudingsplichtige die een S&O-verklaring voor een bepaald kalenderjaar wil aanvragen, op gave van de burgerservicenummers (BSN's) moet doen van zijn werknemers die spoor- en ontwikkelingswerk hebben verricht in het S&O-referentiejaar (het tweede kalenderjaar voorafgaande aan het kalenderjaar waarop de S&O-afdrachtvermindering betrekking heeft). De verplichting geldt uitsluitend voor de S&O-inhoudingsplichtige aan wie voor het desbetreffende S&O-referentiejaar een S&O-verklaring is afgegeven. Dus wanneer een S&O-inhoudingsplichtige bijvoorbeeld een S&O-verklaring wil aanvragen voor het jaar 2010 en hij aanschijft over een S&O-verklaring voor in 2008 verricht spoor- en ontwikkelingswerk, dan moet hij opgave doen van de BSN's van zijn werknemers die in 2008 dat spoor- en ontwikkelingswerk hebben verricht. Met behulp van deze BSN's kan het UWV de juiste gegevens uit de polisadministratie halen ten behoeve van de berekening van het gemiddelde uurtloon (is het uurtloonsnel het gemiddelde uurtloon van 2008 dat relevant is voor 2010).

De hiervoor bedoelde opgave van BSN's moet uiterlijk worden gedaan op het moment waarop de aanvraag moet worden ingediend (dat is op grond van artikel 22, derde lid, WVA ten minste een kalendermaand voorafgaande aan de periode waarop de aanvraag betrekking heeft). Uit kan dus ook al eerder. Stel dat een S&O-inhoudingsplichtige voor de periode van 1 januari tot en met 30 juni 2010 een S&O-verklaring wil aanvragen, dan moet hij uiterlijk 30 november 2009 opgave doen van de BSN's van de werknemers die in 2008 spoor- en ontwikkelingswerk hebben verricht: waarvoor een S&O-verklaring is verstrekt. Hij kan de opgave van de BSN's bijvoorbeeld ook al in april 2009 doen en de aanvraag (met het verwachte aantal S&O-uren) pas indienen in november van dat jaar.

Het is niet nodig om bij meerdere aanvragen die betrekking hebben op eenzelfde kalenderjaar steeds opnieuw de BSN's op te geven. De eenmalige opgave dient uiterlijk bij de eerste aanvraag te worden gedaan. Het doen van deze opgave van BSN's is een voorwaarde voor het in behandeling nemen van de aanvraag.

Artikel 22, vijfde lid, WVA, is – zoals uit het voorgaande volgt – niet van toepassing op de S&O-inhoudingsplichtige die in het S&O-referentiejaar geen spoor- en ontwikkelingswerk heeft verricht waarvoor een S&O-verklaring is verstrekt. Voor de ze S&O-inhoudingsplichtige wordt het S&O-uurloon vastgesteld op een forfaitair bedrag van €20.

Bij ministeriele regeling van de minister van Economische Zaken zullen nadere regels worden gesteld omtrent de wijze waarop de opgave van de BSN's moet worden gedaan. Daarbij kan worden bepaald dat de opgave van BSN's uitsluitend langs elektronische weg kan worden gedaan. Elektronische opgave vereenvoudigt en versnelt de verwerking van de BSN's door SenterNovem.

Artikel IV, onderdeel C (artikel 23 Wet vermindering aftrekt loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen)

Het gewijzigde artikel 23, vierde lid, van de Wet vermindering aftrekt loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen (WVA) geeft de nieuwe berekeningswijze van het S&O-uurloon. In de voorgestelde systematiek gaat SenterNovem het gemiddelde uurloon berekenen aan de hand van gegevens uit de polisadministratie zoals die gegevens zijn verstrekt door het UWV. Zoals toegevoegd in het algemeen deel van deze memorie, zal deze systematiek in werking treden op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip.

De S&O-inhoudingsplichtige hoeft alleen nog opgave te doen aan SenterNovem van de BSN's van de werknemers die in het S&O-referentiejaar spoor- en ontwikkelingswerk hebben verricht waarvoor een S&O-verklaring is verstrekt. SenterNovem stuurt de door de S&O-inhoudingsplichtige aangeleverde BSN's door naar het UWV. Het UWV hoort per BSN het loon en de verloonde uren van de werknemer zoals genoten bij de desbetreffende S&O-inhoudingsplichtige uit de polisadministratie, waarna SenterNovem aan de hand van deze door het UWV verstrekte gegevens een (ongevogen) gemiddeld uurloon berekent van alle S&O-werknemers.

Nadat SenterNovem het gemiddelde uurloon heeft berekend, bepaalt hij op basis van het door de S&O-inhoudingsplichtige in de aanvraag opgenomen aantal te grote S&O-uren de hoogte van de

S&O-aftichtvermindering. Vervolgens geeft SentenNovem een S&O-verklaring af aan de S&O-inhoudingsplichtige.

Het gemiddelde S&O-uurtloon wordt gesteld op het uurtloon dat de S&O-inhoudingsplichtige in het S&O-referentiejaar gemiddeld heeft betaald aan zijn werknemers die in dat kalenderjaar speur- en ontwikkelingswerk hebben verricht waarvoor een S&O-verklaring is verstrekt. Dit gemiddelde uurtloon bedraagt de som van de lonen van die werknemers genoten bij die S&O-inhoudingsplichtige over het desbetreffende referentiejaar gedeeld door de som van de in dat jaar aan deze werknemers verleende uren, nadat de verleende uren zijn vervingd met de factor 0,85 als forfaitaire correctie voor (betaalde) verlofuren. Door de correctie toe te passen kan, ervan uitgaande dat het daadwerkelijke aantal verlofuren overeenkomt met de forfaitaire omroep, het volledige loon van een werknemer die fulltime op cur- en ontwikkelingswerk verricht in aanmerking komen voor S&O-aftichtvermindering. In de oude systematie werd voor de berekening van het S&O-uurtloon vaak uitgegaan van het verkijpige aantal verlofuren of een laag vastgesteld standaard aantal verlofuren. Met de voorgestelde standaard eliminatiefactor van 15% wordt een vereenvoudiging bereikt en wordt (gemiddeld genomen) tevens een verrijming aangebracht, nu gemiddeld (slechts) 10 tot 12% van de verleende uren betaalde verlofuren zijn.

Voorts is ten behoeve van de beoogde eenvoud en vermindering van administratieve lasten gekozen voor het hanteren van een engoven gemiddeld. Dit voorkomt dat per werknemer die speur- en ontwikkelingswerk verricht een berekening zou moeten worden gemaakt. Het berekende gemiddelde uurtloon zal wel als nu het geval is – naar boven worden afgerond op een veelvoud van €5. Met deze afronding wordt tevens een compensatie geboden voor het feit dat uitgegaan wordt van de lonen uit het S&O-referentiejaar.

De voor de berekening van het gemiddelde S&O-uurtloon benodigde lonen van de S&O-werknemers zijn de lonen in de zin van de Wet op de loonbelasting 1964 (Wet LD 1964). Daarmee is in een nieuw achtste lid een correctie aangebracht op het loonbegrip zoals opgenomen in artikel 1, onderdeel c, WVA. De daarin genoemde uitzonderingen op het loon in de zin van de Wet LD 1964 zijn voor de S&O-aftichtvermindering niet van toepassing. Aldus kunnen de desbetreffende lonen uit de polisadministratie worden gehaald zonder dat daarop vervolgens nog correcties moeten worden toegepast.

Zoals aangegeven, wordt het gemiddelde S&O-uurtloon berekend en vastgesteld door SentenNovem aan de hand van de lonen en het aantal verleende uren zoals opgenomen in de polisadministratie van het UWV. Hierbij wordt een bij ministeriële regeling van de minister van Economische Zaken vast te stellen peildatum (hierna: de peildatum) gehanteerd, die is gelegen in het kalenderjaar volgende op het S&O-referentiejaar. Eventuele wijzigingen in deze gegevens na de peildatum hebben, behoudens de hierna toegelichte situatie, voor de polis geen bruikbare gegevens betrekking tot het gemiddelde uurtloon. Daarmee wordt de rechtszekerheid van de S&O-inhoudingsplichtige gewaarborgd, omdat eventuele correcties aangebracht na de peildatum in principe niet kunnen leiden tot het wijzigen van reeds afgegeven S&O-verklaringen. Gekozen is voorts voor een bij ministeriële regeling vast te stellen peildatum omdat op die manier met name voor de eerste jaren van inwerkingtreding kon worden ingespeeld op de staat van zaken met betrekking tot de vulling

van polis. Zo zijn bijvoorbeeld bepalend voor de S&O-afrachttvermindering 2011 de lonen en verloonde uren over 2009 (S&O-referentiejaar) zoals deze op de in 2010 liggende peildatum in de polisadministratie staan. Hoe eerder de peildatum ligt, hoe eerder Senteriovem voor het opvolgende kalenderjaar al inzicht kan geven in het uitslot.

Voorbeeld

Een S&O-inhoudingsplichtige vraagt in 2010 een S&O-verklaring aan voor 2011. Hij had in 2009 drie werkmensen in dienst die speur- en ontwikkelingswerk verrichtten waarvoor S&O-verklaringen zijn verstrekt. De inhoudingsplichtige doet ten behoeve van de aanvraag voor 2011 opgave van de RSA's van deze werkmensen aan Senteriovem. Vervolgens kijkt Senteriovem het opgegeven gemiddelde uurloon aan de hand van de lonen en verloonde uren over 2009 van de drie werkmensen zoals deze op de peildatum in 2010 in de polisadministratie staan.

Stel de relevante jaaronken bedragen respectievelijk €27.000, €32.000 en €45.000 en het aantal verloonde uren bedraagt respectievelijk 1.000, 1.200 en 1.500. Het gemiddelde S&O-uurloon voor 2011 wordt dan als volgt berekend:

$$(27.000 + 32.000 + 45.000) / ((1.000 + 1.200 + 1.500) * 0,85) = 104.000 / 3.145 = €33,07.$$

Ten bepaling van de S&O-afrachttvermindering 2011 wordt dan, in verband met de a toelating naar boven op een verhoud van €5, een gemiddeld S&O-uurloon van €35 gehanteerd (dit ongeacht hoeveel en welke werkmensen in 2011 speur- en ontwikkelingswerk zullen verrichten). In de S&O-verklaring zullen naast vermelding van het bedrag van €35, ter informatie van de S&O-inhoudingsplichtige, de gegevens 104.000 en 3.145 worden opgenomen alsmede de voornemeniguldigingfactor 0,85 voor de verloonde uren (bijvoorbeeld in de vorm van de breuk: $104.000 / (3.145 * 0,85)$).

Uit het voorbeeld volgt dat de berekening van het gemiddelde uurloon plaatsvindt aan de hand van alle verloonde uren van de S&O-werknemers, ongeacht hoeveel S&O-uren zij elk hebben verricht. Daarmee wordt een substantiële vereenvoudiging bereikt ten opzichte van de berekeningswijze zoals die vroeger gold.

Ingeval de S&O-inhoudingsplichtige in het S&O-referentiejaar geen speur- en ontwikkelingswerk heeft verricht waarvoor een S&O-verklaring is verstrekt, geldt een gemiddeld uurloon van €25.

Het kan zich voordoen dat door een onvoorziene situatie op de peildatum geen bruikbare gegevens voor de berekening van het gemiddelde uurloon aanwezig zijn. Hoewel een dergelijke situatie zich in principe niet meer zou kunnen voordoen bij een optimale werking van de polisadministratie, lijkt het voornemen wenselijk om daarvoor toch een voorziening te treffen. Gedacht kan bijvoorbeeld worden aan de situatie dat een S&O-inhoudingsplichtige geen verloonde uren heeft opgegeven in zijn aangifte inschrijvingen over het referentiejaar en deze omissie per abuis niet is opgemerkt door de reguliere controlesystemen. In dergelijke gevallen zal geen berekening van het gemiddelde uurloon kunnen worden gemaakt.

Daarnaast kan worden gedacht aan situaties waarin Senteriovem vermoedt dat de berekening aan de hand van de gegevens op de peildatum leidt tot een evident onjuist gemiddeld

uurloon, bijvoorbeeld als de berekening met behulp van gegevens uit de polis leidt tot een sterk afwijkend gemiddeld uurloon ten opzichte van het gemiddeld uurloon van de desbetreffende S&O-inhoudingsplichtige over voorgaande jaren (bijvoorbeeld 14 ten opzichte van 425). In dergelijke gevallen zal SentenNovem de juiste gegevens ten behoeve van de berekening van het gemiddelde uurloon aïsning uitvragen bij de S&O-inhoudingsplichtige. Mocht het vermeeden na gegevensuitvraag bij de S&O-inhoudingsplichtige ongrond bijkante zijn geweest, dan gelden de gegevens uit de polsadministratie en niet de uitgevraagde gegevens.

Overigens geldt ook in de situatie dat het gemiddelde uurloon wordt vastgesteld aan de hand van door SentenNovem uitgevraagde gegevens, dat eventuele wijzigingen nadat het uurloon op deze wijze is vastgesteld, geen invloed hebben op het gemiddelde uurloon.

ANKELE V

Artikelen V (artikelen 59 van de Wet financiering sociale verzekeringen)

Artikel 59, eerste lid, van de Wet financiering sociale verzekeringen houdt in dat de premies voor de werknemersverzekeringen worden geheven met overeenkomstige toepassing van de voor de heffing van de loonbelasting geldende regels. In aanvulling hierop wordt met betrekking tot de doorbetalingsregeling bepaald dat deze slechts van overeenkomstige toepassing is indien de gegene aan wie het loon wordt afgeleerd werkgever van de werknemer is. Het gaat hierbij om het begrip werkgever in de zin van de Wvfa. Een dergelijke regeling is thans opgenomen in artikel 87, eerste lid, onderdeel c, en tweede lid, van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001.

De doorbetalingsregeling kan dus ook voor de premies werknemersverzekeringen worden toegepast als het loon van de werknemer wordt doorbetaald aan de gegene die ten opzichte van de werknemer werkgever is in de zin van de Wvfa. Dan ontmoet het geen bezwaar dat bij de "levenbetrekking" geen premies werknemersverzekeringen zijn verschuldigd en ook geen recht op een uitkering krachtens een verplichte werknemersverzekering ontstaat. Daar staat immers tegenover dat als gevolg van dit artikel bij de "hoofdbetrekking" in beginsel hogere premies voor de werknemersverzekeringen zijn verschuldigd en sprake is van een hoger uitkeringsloon.

De gegene aan wie het loon wordt afgeleerd echter geen werkgever in de zin van de Wvfa, dan kan de doorbetalingsregeling voor de premies werknemersverzekeringen geen toepassing vinden. Anders zouden premies die vanwege de verzekerde arbeidsovereenkomst zijn verschuldigd niet worden betaald. Omdat de doorbetalingsregeling ten voor de premies werknemersverzekeringen niet van toepassing is, moeten deze premies worden betaald door de werkgever die het loon doorbetaalt. Hierdoor ontstaat wel een verschil tussen het fiscale loon en het loon voor de inkomensafhankelijke bijdrage Zorgverzekeringswet enerzijds en het loon voor de premies werknemersverzekeringen anderzijds (de werkgever aan wie het loon wordt doorbetaald, verantwoordt het loon van de werknemer voor de loonbelastingpremie werknemersverzekeringen en de inkomensafhankelijke bijdrage Zorgverzekeringswet; de andere werkgever verantwoordt het loon voor de premies werknemersverzekeringen (waarbij de hoogte van de premies afhankelijk is van de toelating en

dergelijke), maar dit is voor de praktijk minder bezwaarlijk dan het om die reden in het geheel niet van toepassing zijn van de doorbetsaalloonregeling.

De overeenkomstige toepassing van de doorbetsaalloonregeling voor de werknemersverzekeringen is niet afhankelijk van een afzonderlijke beoordeling op dit punt door de Inspecteur. Er wordt vanuit gegaan dat degene die het te betalen doorbetsalende bedrag heeft om te betalen of het loon wordt doorbetaald aan een werkgever (in de zin van de Wvfb) van de werknemer. In geval van twijfel kan de Inspecteur hierover een standpunt worden gevraagd.

De werking van de regeling bij de premies werknemersverzekeringen kan als volgt worden samengevat:

- a. de hoofdbetrekking en de nevenbetrekking kwalificeren beide voor de werknemersverzekeringen; de doorbetsaalloonregeling is van toepassing, zodat de werknemer alleen van de hoofdwerkgever (premie)loon geniet;
- b. de hoofdbetrekking en de nevenbetrekking kwalificeren beide niet voor de werknemersverzekeringen; de doorbetsaalloonregeling is van toepassing, zodat de werknemer alleen van de hoofdwerkgever loon geniet (er is geen premieloan voor de werknemersverzekeringen);
- c. de hoofdbetrekking kwalificeert voor de werknemersverzekeringen en de nevenbetrekking doet dat niet; de doorbetsaalloonregeling is van toepassing, zodat de werknemer alleen van de hoofdwerkgever (premie)loon geniet;
- d. de hoofdbetrekking kwalificeert niet voor de werknemersverzekeringen en de nevenbetrekking doet dat wel; de doorbetsaalloonregeling is alleen van toepassing voor de loonbelasting/premie volkverzekeringen en de inkomensafhankelijke bijdrage Zorgverzekeringswet, zodat de werknemer in zoverre alleen van de hoofdwerkgever loon geniet; de doorbetsaalloonregeling is niet van toepassing voor de premies werknemersverzekeringen, zodat de werknemer bij de nevenbetrekking premieloan geniet.

ANHELVII

Artikel VI, onderdeel A (artikel 22 van de Wvfb op de vennootschapsbelasting 1969)

De eerste schijf in de vennootschapsbelasting wordt verlengd met €10.000 naar €35.000. De tweede schijf wordt verlengd met €90.000 naar €150.000. Daarnaast wordt het tarief van de tweede schijf verlaagd met 0,5% punt naar 23%. Voor een toelichting op dit voorstel wordt verwezen naar het algemene deel van deze memorie.

Artikel VI, onderdeel B (artikel 25 van de Wvfb op de vennootschapsbelasting 1969)

De wijziging van artikel 25, eerste lid, houdt verband met de introductie van een afdrachteminimering in de dividendbelasting voor beleggingsinstellingen (artikel 11a van de Wvfb op de dividendbelasting 1965). Daardoor kunnen beleggingsinstellingen de gehele dividendbelasting niet meer verrekenen met de verschuldigde vennootschapsbelasting.

De wijziging van artikel 26, eerste lid, onderdeel b, houdt verband met de introductie van een attractiveminderende dividendbelasting voor beleggingsinstellingen (artikel 11a van de Wet op de dividendbelasting 1965). De regeling inzake toegemerkte buitenlandse bronheffingen kan daarmee komen te vervallen.

ARTIKEL VII

Deze wijziging is in het algemeen deel te gelijk en betreft de verspreiding vrijstelling link op eigen aandelen.

De in artikel 10, eerste lid, voorgestelde wijziging houdt verband met het voorstel om in artikel 11a van de Wet op de dividendbelasting 1965 een attractiveminderende voor beleggingsinstellingen als bedoeld in artikel 28 van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969 te introduceren. Die attractiveminderende houdt in dat de beleggingsinstelling op de afte dragen dividendbelasting een vermindering kan toepassen ter grootte van de dividend- en bronheffing die ten laste van haar is ingehouden.

In Nederland gevestigde rechtspersonen die niet aan de vennootschapsbelasting zijn onderworpen hebben op grond van artikel 10, eerste lid, recht op een teruggaaf van de dividendbelasting die is ingehouden op dochter en geroten opbrengsten. Op grond van het vierde lid is de teruggaafregeling van overeenkomstige toepassing ten aanzien van een in een andere lidstaat van de Europese Unie gevestigde rechtspersoon die aan een winstbelasting is onderworpen. De teruggaafregeling voortdurend alleen in een teruggaaf van Nederlandse dividendbelasting en niet in een teruggaaf van ten laste van de rechtspersoon ingehouden buitenlandse bronheffing. In het geval een vrijgestelde rechtspersoon een buitenlandse dividend uitvaart, kan de daarop drukkende buitenlandse bronheffing dus niet worden teruggaaf. In het geval de vrijgestelde rechtspersoon de desbetreffende buitenlandse aandelen niet rechtstreeks, maar via een fiscale beleggingsinstelling als bedoeld in artikel 28 van de Wet Vpb 1969 zou houden, zou die bronbelasting feitelijk wel worden teruggaaf. De beleggingsinstelling kan die bronbelasting namelijk op grond van het voorgaande artikel 11a in mindering brengen op de afte dragen dividendbelasting, terwijl aan de vrijgestelde rechtspersoon een dividend wordt uitgekeerd waarop Nederlandse dividendbelasting wordt ingehouden. Zonder nadere maatregelen zou die dividendbelasting volledig aan de vrijgestelde rechtspersoon worden teruggaaf. Daarom wordt voorgesteld het eerste lid mutatis te wijzigen dat aan een vrijgestelde rechtspersoon geen teruggaaf van dividendbelasting wordt gegeven voor zover

de beleggingsinstelling een afdrachtvermindering claimt wegens buitenlandse bronheffing die ten laste van haar is ingehouden.

Voorbeeld

Een pensioenfonds ontvangt op 31 augustus 2009 €100 dividend van een beleggingsinstelling als bedoeld in artikel 28 van de Wet Vpb 1969. De beleggingsinstelling heeft daarop €15 (15%) dividendbelasting ingehouden. In totaal heeft de beleggingsinstelling op dat tijdstip €850 dividend uitgekeerd, waarvan €750 (88%) dividendbelasting is ingehouden. De beleggingsinstelling heeft op grond van artikel 11a recht op €350 afdrachtvermindering (€250 ingehouden Nederlandse dividendbelasting en €100 ingehouden buitenlandse bronbelasting).

De terugslag van dividendbelasting aan het pensioenfonds bedraagt dan: €15 – (€15 : €750) x €100 = €1,3.

Artikelen VI, onderdeel C (artikel 11a van de Wet op de dividendbelasting 1969)

Deze wijziging houdt verband met het vervallen van artikel 10, tweede lid.

Artikelen VI, onderdeel D (artikel 11a van de Wet op de dividendbelasting 1969)

Een beleggingsinstelling moet haar voor uitdeling beschikbare winst (hijf heersende uit dividend, rente en haar) binnen acht maanden na afloop van het boekjaar als dividend uitkeren aan haar aandeelhouders. Op die dividenduitkering wordt door de beleggingsinstelling dividendbelasting ingehouden en afgedragen. De in artikel 11a voorgestelde afdrachtvermindering houdt in dat de beleggingsinstelling op de afte dragen dividendbelasting een vermindering kan toepassen ter zachte van de dividend- en bronheffing die ten laste van haar is ingehouden. Met betrekking tot de vermindering als gevolg van ingehouden buitenlandse bronheffing geldt als voorwaarde dat de bronheffing op de inhoudingsplichtige moet drukken. Daarmee wordt bereikt dat slechts de bronheffing na toepassing van het recht op vermindering achterwege blijft op grond van de Belastingregeling voor het Koninkrijk overeen Nederland gesloten verdrag ter voorkoming van dubbele belasting, voor vermindering in aanmerking komt. De vermindering van de afte dragen dividendbelasting heeft geen gevolgen voor het bedrag dat bij de aandeelhouders als voorheffing wordt beschouwd. Als voorheffing geldt het bedrag van de ingehouden Nederlandse dividendbelasting, dus zonder aftrek van de afdrachtvermindering.

In verband met de introductie van de afdrachtvermindering komen de terugslagregeling van dividendbelasting (artikel 10, tweede lid) en de regeling inzake tegemoetkoming voor buitenlandse bronheffingen (art. 23, eerste lid, onderdeel b, van de Wet Vpb 1969 en art. 6 van het Besluit Beleggingsinstellingen) te vervallen. Voorts hebben beleggingsinstellingen voortaan geen recht meer op verrekening van dividendbelasting met de vennootschapsbelasting (artikel 25, eerste lid, Wet Vpb 1969).

Voorbeeld

Op 15 juni 2009 wordt door een fiscale beleggingsinstelling aan haar uitdelingsverplichting voldaan door €300.000 dividend uit te keren aan haar aandeelhouders. Tot dat tijdstip is een bedrag van €7.000 aan dividendbelasting en €5.000 aan buitenlandse bronbelasting ingehouden op door de beleggingsinstelling ontvangen dividenden en interest.

Uitwerking

Uitgekeerd dividend	€300.000
Af: in te houden dividendbelasting (15%)	€ 45.000 (te verrekenen bij aandeelhouders)
Netto uit te keren aan aandeelhouders	<u>€255.000</u>
Ingehouden dividendbelasting	€ 45.000
Af: afdrachtvermindering	
- dividendbelasting	€7.000
- buitenlandse bronbelasting	€5.000
	<u>€ 12.000</u>
Af te dragen dividendbelasting	<u>€ 33.000</u>

Er bestaat geen recht op afdrachtvermindering voor dividend- en bronbelasting, indien de fiscale beleggingsinstelling niet als uiteindelijk gerechtigde wordt beschouwd van de daarmee verband houdende opbrengsten.

Een bedrag ter omvang van de afdrachtvermindering behoort tot de voor uitdeling beschikbare winst van de beleggingsinstelling. In dat kader wordt opgemerkt dat teruggaven van dividendbelasting (artikel 1C, tweede lid, Wet DB 1995) en teruggaven inzake tegemoetkoming voor buitenlandse bronbelastingen (art. 23, eerste lid, onderdeel b, van de Wet Vpb 1969 en art. 6 van het Besluit Beleggingsinstellingen) onder de huidige regeling ook tot de voor uitdeling beschikbare winst worden gerekend.

Vennootschappen die als beleggingsinstelling worden aangemerkt, kunnen onder voorwaarden een fiscale eenheid voor de vennootschapsbelasting vormen (artikel 15, eerste lid, van de Wet Vpb 1969). In dat geval wordt de vennootschapsbelasting geheven alsof er één belastingplichtige is. Dat heeft onder andere tot gevolg dat de moedermaatschappij voor alle vennootschappen van de fiscale eenheid aan de uitdelingsverplichting moet voldoen en daarover dividendbelasting moet inhouden en afdragen. Het voorgestelde derde lid bevestigd daarom dat de dividend- en bronbelasting die ten laste van een geveegde dochtermaatschappij is ingehouden, bij de moedermaatschappij als vermindering in aanmerking wordt genomen.

Op grond van het voorgestelde derde lid, tweede volzin, kan de dividend- en bronbelasting die ten laste van een geveegde dochtermaatschappij vóór het voegings tijdstip is ingehouden en vóór dat tijdstip nog niet bij de dechter in aanmerking is genomen voor een vermindering op de voet van artikel 11a, bij de moedermaatschappij als afdrachtvermindering in aanmerking kan worden genomen.

ARTIKEL VIII

Artikel VII (artikel 2, eerste lid, onderdeel b, van de Wet op de kansspelbelasting)

In artikel 2, eerste lid, onderdeel b, van de Wet op de kansspelbelasting zijn criteria opgenomen op grond waarvan bepaalde prijsvragen voor de kansspelbelasting niet als kansspel worden beschouwd. De eerste wijziging van deze bepaling is dat de zinsnede "voor de deelneming" is geschrapt. Daarmee wordt buiten kijf gesteld dat het om de aard van de gevraagde prestaties gaat, en niet om die van de deelnemers. Hiermee wordt zeker gesteld dat ook prijsvragen met een brede groep van (potentiële) deelnemers voor de vrijstelling in aanmerking kunnen komen. De inspecteur toetst het verenigbaarheids- of kunstinnige karakter van de prestatie marginaal, bijvoorbeeld aan de hand van het reglement van de prijsvraag of aan de samenstelling van de jury. De wetenschappelijke of kunstzinnige prestaties kunnen een algemeen belang maar ook een specifiek of commercieel belang dienen.

In de tweede plaats is een nieuwe uitzonderingscategorie toegevoegd. Deze houdt in dat de inzendingen die voor een prijs in aanmerking komen het algemeen maatschappelijk belang moeten dienen. Prestaties die een specifiek of commercieel belang dienen, kunnen maar hun aandeel niet het algemeen maatschappelijk belang dienen. Het gaat erom dat de inzending die voor de prijs in aanmerking komt aan de voorwaarde (dienstaardheid aan het algemeen maatschappelijk belang) voldoet. Of de prijsvraag op zichzelf beschouwd een algemeen maatschappelijk belang kan dienen, is niet van belang voor het antwoorden op de vraag of de vrijstelling toeassing vindt.

ARTIKEL IX

Artikel IX, onderdeel A (artikel 4 van de Wet op belastingen van rechtsverkeer)

De geconsolideerde constructies maken gebruik van het gegeven dat voor het bepalen van het al dan niet voldoen aan de samenstellings- en de consolidatie-eis geen onderscheid wordt gemaakt tussen aandelen met verschillende rechten (soort aandelen). Bij dergelijke constructies wordt, met het oog op de verkoop van de aandelen in het OZL, het aandelenkapitaal hiervan vrijgemaakt met soort aandelen.

Het aandelenkapitaal wordt tevens gegeven dat de jurisprudentie sommige aandelen, die het daadwerkelijke belang in de vennootschap (lees: onroerende zaken) vertegenwoordigen, na de aandelenemissie minder dan een derde van het totale geplaatste aandelenkapitaal uitmaken. De resterende twee derde van de aandelen zijn vervolgens aandelen van het soort dat niet of nauwelijks recht geeft op of zeggenschap heeft over de onroerende zaken van de vennootschap en veelal slechts recht geeft op een vaste verpanding voor het ter beschikking gestelde kapitaal. Vervolgens wordt het pakket aandelen verdund dat het daadwerkelijke belang in de vennootschap vertegenwoordigt. Aangezien niet wordt voldaan aan de samenstellings- en de consolidatie-eis is geen rechtenbelasting verschuldigd, terwijl de koper wel het volledige belang in de vennootschap krijgt.

Voorbeeld I

Een OZL heeft een totaal geplaatst aandelenkapitaal van €10.000 gevome aandelen (100 stuks van €1.000 nominaal), bezit een onroerende zaak van €1.000.000 en is verder volledig met vreemd vermogen gefinancierd. Bij een verkrijging van de 18 gevome aandelen wordt voldaan aan de aanmerkelijk belang eis en is overdrachtsbelasting verschuldigd over de waarde van de onroerende zaak. Om de heffing van overdrachtsbelasting te ontlopen wordt vooraf aan de verkrijging van de aandelen het aandelenkapitaal omgevormd tot 2 verschillen de soorten aandelen. De 18 gevome aandelen, die de volledige zeggenschap hebben en recht geven op de volledige waardeontwikkeling van de onroerende zaak, worden omgevormd tot aandelen type A. Vervolgens worden aandelen van het type B (54 stuks van €1.000 nominaal) uitgegeven die slechts recht geven op 5% vergoeding over het ter beschikking gestelde kapitaal. De aandelen van het type B kunnen economisch worden gelijkgesteld met een geldlening. Als nu de aandelen van het type A worden verkregen, wordt niet langer voldaan aan de aanmerkelijk belang eis en zou geen overdrachtsbelasting verschuldigd zijn, ondanks dat de volledige zeggenschap over en waardeontwikkeling van de onroerende zaak wordt verkregen.

Het voorgaande kan eveneens toepassing vinden om de consolidatie- en in het verlengde daarvan de bezitseis te frustreren. Bij een pakket van minder dan een derde van de aandelen worden de aandelen in het dochter-OZL immers niet geconsolideerd, maar wordt de waarde van de deelneming alleen meegeteld voor de waarde van de aandelen in het economische verkeer. Indien een dergelijke dochter-OZL met vreemd vermogen is gefinancierd, zijn de aandelen maar een fractionele waarde van de onderliggende onroerende zaken. Hierdoor wordt de deelneming voor slechts een fractie van de daadwerkelijke waarde meegeteld voor de bezitseis van de moeder vennootschap. Gevolg is dat de moeder vennootschap niet kwalificeert als OZL, waardoor de verkrijging van de aandelen in de moeder vennootschap zonder heffing van overdrachtsbelasting kan plaatsvinden. Dit is ten onrechte aangenomen en wel meer dan een derde deel van het daadwerkelijke belang in de onroerende zaken van de dochter vennootschap wordt verkregen.

Voorbeeld II

De uitgangssituatie is hetzelfde als in voorbeeld I met dien verstande dat de aandelen in het OZL (dochter) volledig worden gehouden door een andere vennootschap (moeder). De moeder vennootschap heeft naast de deelneming in het OZL slechts kasgeld ten bedrage van €1.000. Doordat de moeder vennootschap 100% van de aandelen in het OZL heeft wordt voldaan aan de consolidatie- en bezitseis. De moeder vennootschap kwalificeert hierdoor als OZL. Een verkrijging van een derde gedeelte van de aandelen in de moeder vennootschap heeft heffing van overdrachtsbelasting tot gevolg. Vervolgens wordt op gelijke wijze als in voorbeeld I het aandelenkapitaal van het dochter-OZL omgevormd tot soort aandelen A en B. De soort aandelen B, die economisch vergelijkbaar zijn met een lening, worden aan derden uitgegeven. Zolang een dergelijke verkrijging uit minder dan een derde van het geplaatste aandelenkapitaal bestaat, is deze onbelast. Het pakket aandelen van het type A, dat de volledige zeggenschap heeft en recht geeft op de waardeontwikkeling van de onroerende zaak, blijft in handen van de moeder vennootschap. Aangezien

de moeder vennootschap minder dan een derde van het geplaatste aandelenkapitaal bezit. (13 aandelen A = 25%) vindt er geen consolidatie plaats. De moeder vennootschap kwalificeert hierdoor niet langer als O.Z.L., zodat de aandelen na de referentieperiode van 1 jaar zonder heffing kunnen worden verkregen.

De wijziging van artikel 4, derde en vierde lid, WBR strekt ertoe voor de bepaling van het aandeelbelang en de beoordeling of erg economisch moet worden voortaan aan te sluiten bij het daadwerkelijke belang dat men heeft in de vennootschap. Welk aandeel men heeft in het geplaatste aandelenkapitaal is hierbij niet langer doorslaggevend. Uiteraard kan wanneer alle aandelen over dezelfde rechten en plichten hebben wel aansluiting worden gezocht bij het geplaatste aandelenkapitaal, omdat dit dan het gehele belang vertegenwoordigt. Beide wijzigingen hangen te voorschijn dat overdrachtsbelasting kan worden ontlopen door constructies met aandelen op te zetten. In artikel 4, vijfde lid, WBR is een aantal vaststellingen voor de toepassing van de aandeelbelang- en consolidatie-als opgenomen. Deze zijn aan het nieuwe begrip 'belang' aangepast. De wijziging van artikel 4, vijfde lid, onderdeel c, WBR gaat echter verder dan louter een aanpassing aan het begrip 'belang' en is gelijk aan de wijziging zoals opgenomen in het wetsvoorstel 'Invoeringswet titel 7.13 Burgerlijk wetboek'. Deze wijziging strekt ertoe de redactie van deze bepaling beter leesbaar te maken en geeft uitvoering aan de toezegging in de antwoorden op de Kamervragen die gesteld zijn door Dezenij Hamming en Van Egendot inzake de overdrachtsbelasting naar aanleiding van het profielschiet van de heer Y.E. Gassler (Kamerstukken II 2005/06, Aanhangsel, blz. 2456). Het betreft de toezegging de onmiddellijke dubbelbelasting wegens aanloop van een middellijk belang van een verboden natuurlijk persoon en een verboden lichaam via de verkrijger te repareren.

Na inwerkingtreding van dit wetsvoorstel merken de eerder gegeven voorbeelden als volgt uit. In beide voorbeelden vertegenwoordigen de aandelen van het type A het volledige belang in het O.Z.L. De aandelen van het type B kunnen economisch gelijk worden gesteld met een geldlening. Door de wijzigingen is een verkrijging van een derde gedeelte van de aandelen type A belast. Aangezien de aandelen van het type B geen materieel belang hebben in de omzetterende zaken van het O.Z.L. is een verkrijging daarvan niet belast, ongeacht hoeveel van deze aandelen wordt verkregen. Voor de maatschappij van heffing heeft dit tot gevolg dat bij een verkrijging van een derde gedeelte van het type aandeel A overdrachtsbelasting verschuldigd is ten bedrage van €20.000 (6% x 1/3 x €1.000.000). In voorbeeld II heeft de moeder vennootschap middels de aandelen A meer dan een derde gedeelte belang in het dochter-O.Z.L., zodat voldaan wordt aan de consolidatie- en bezitsels. Een verkrijging van een derde belang in de moeder vennootschap is eveneens belast met €20.000 overdrachtsbelasting.

(Artikel IX, onderdeel B (artikel 15 van de Wet op belastingen van rechtsverkeer)

Het nieuwe artikel 15, eerste lid, onderdeel a, strekt ertoe de verkrijging van natuurlijk en vrij te stellen van overdrachtsbelasting. Voor de invulling van wat verstaan wordt onder natuurlijk zal in het

¹³ Kamerstukken II 2005/07, 31 000, nr. 2.

Uitvoeringsbesluit belastingen van rechtsverkeer worden verwezen naar artikel 1, onderdelen b en d, van het Rangschikkingbesluit N.O.V. Onder natuurgrond wordt aldus verstaan:

- * natuurgrond bezet met heuvelslanden niet zijnde kwaelgoed, kersboomteelten, laagslam beemgaarden of fanijgronden;
- * heidevelden, knogvenen, langveenminneressen, zandverstuivingen, duintermeinen, kwelders, auflora, schorren, gorzen, alken, groene stranden, rietvelden, ruigten, sluwvelden, moerassen, vennen, poelen, beken, kleine rivieren, wetten, afgesloten vliedopen, kreken, bronnen en sprengen, voor zover deze gronden niet in gebruik zijn als landbouwgrond;
- * kalkraaslanden, bloemrijke graslanden van het heuvelland, van het zand- en het veengebied of van het friezen- en zeekleigebied, natte schraalgraslanden, doornbloemgraslanden van beekdalen, of van veen- en kleigebieden, natte matig voedselrijke graslanden, droge schraalgraslanden van de hogere gronden, droge kalkarme duingraslanden, droge kalkrijke duingraslanden en binnendijkse zilte graslanden, voor zover deze gronden slechts in gebruik zijn voor beemzing of als heide en beoemd zijn met voor deze graslanden kenmerkende vegetatietypen.

De inrichting en het beheer van de natuurgrond dient geheel of aangevoeg geheel duurzaam te zijn afgestemd op het behoud en de ontwikkeling van natuur en landschap. De vrijstelling is beperkt tot grond. In gevallen waarin opstellen aanwezig zijn zal de afvoer van overdrachtsbelasting verschuldigd zijn. Anders dan bij de vrijstelling voor cultuurgrond geldt er eveneens een vrijstelling voor de ondergrond van bepaalde opstanden.

Vervreemding van de natuurgrond behoeft er niet toe te leiden dat de vrijstelling wordt teruggenomen. De vrijstelling kan intact blijven indien ook bij de opvolger sprake blijft van natuurgrond. Ook de verkrijger zal in dat geval een beroep kunnen doen op de vrijstelling. Voor de verkrijger gaat een nieuwe tienjaarestermijn lopen. In voorkomende gevallen waarbij binnen de tienjaarestermijn wordt doorverkocht, doet de verkopende partij er verstandig aan in de koopovereenkomst een kettingbeding op te nemen om financiële risico's uit te sluiten.

Ten slotte is voorzien in de mogelijkheid dat natuurgrond omgezet wordt in bedrijfsmatig geëxploiteerde cultuurgrond als bedoeld in artikel 15 eerste lid, onderdeel a, WBR. De belasting is niet alsnog verschuldigd mits gedurende het restant van de tienjaarestermijn van de verkoper de verkopende grond als zodanig gebruikt. Voor de in cultuurgrond omgezette natuurgrond gaat overigens een nieuwe tienjaarestermijn lopen op grond van artikel 15, eerste lid, onderdeel a, WBR.

ARTIKEL X

Artikel X, onderdeel A (artikel 9a van de Wet Natuurchoonwet 1928)

Het artikel waarin de vrijstelling voor overdrachtsbelasting is geregeld, is aangepast. Voortaan is de vrijstelling uitsluitend gekoppeld aan de kwaliteits van het verkregen als landgoed. De noodnigheid van de verkrijger is niet meer van belang. Hiermee is de eis dat bij een verkrijging door

een rechtspersoon deze naar het oordeel van de Minister van Financiën noodzakelijk de instandhouding van een of meer landgoederen ten doel heeft, vervallen. Deze eis werd ook niet aan een natuurlijke persoon gesteld. De beoordeling door de Belastingdienst van de doelstelling en feitelijke verzuimen van een rechtspersoon die een beroep op de vrijstelling doet, kan voortaan achterwege blijven. De instandhouding van het landgoed wordt voldoende gevestigd op grond van artikel 9 onder andere is geregeld dat wanneer het landgoed binnen 25 jaar na de verkrijging zijn status als landgoed verliest, de belasting alsnog verschuldigd wordt.

Artikel X, onderdeel B (artikel 9c van de Natuurwettelijke 1928)

De wijziging van artikel 9c houdt verband met die van artikel 9a. Nu in dat artikel niet meer de eis wordt gesteld dat de rechtspersoon noodzakelijk de instandhouding van landgoederen ten doel heeft, hoeft het constateren van het niet langer nastreven van de doelstelling niet meer als aparte sandgrond te worden opgenomen. De overige in dit artikel genoemde gevallen op grond waarvan de overdrachtsbelasting alsnog verschuldigd wordt, zijn voldoende waarborg tot instandhouding als landgoed. Tevens is het artikel wat de terminologie betreft verder aangepast aan de behoeften van de kapitaalbelasting. Ingevolge het daarbij opgenomen overgangsrecht (zie voor de toelichting hierop Kamerstukken II 2005/06, 30307, nr. 3, blz. 8) zal de kapitaalbelasting immers niet alsnog verschuldigd worden als gevolg van een gebeurtenis die zich na 31 december 2005 voor doet.

ARTIKEL XI

Artikel XI, onderdeel A (artikel 3 van de Registratiewet 1970)

Deze wijziging maakt het mogelijk dat in plaats van een notariële akte een digitaal afschrift daarvan ter registratie wordt aangeboden. De eis dat de aanbieder ter registratie binnen tien dagen na het opmaken van de akte plaatsvindt, geldt onverminderd ook voor dit afschrift. Het voorgestelde nieuwe lid bevat tevens een delegatiebepaling krachtens welke voorwaarden kunnen worden gesteld waaronder de digitale aanlevering toegestaan is. Het voornemen bestaat om als één van de voorwaarden op te nemen dat de digitale akte moet worden vergezeld van een gestructureerd (digitaal) voorblad. Daarnaast wordt digitale verwerking van de akte door de Belastingdienst mogelijk ten behoeve van het registratieproces en in voorkomend geval de aangifte overdrachtsbelasting.

Artikel XI, onderdeel B (artikel 12 van de Registratiewet 1970)

Artikel 12 bevatte de delegatiebepaling om bij algemene maatregel van bestuur te bevestigen vast te stellen voor het registreren van akten of het inzage verlenen in geregistreerde gegevens. Dit artikel vervalt. Op artikel 12 berust het Uitvoeringsbesluit Registratie wet 1970. Nu de rechtspraak voor dat besluit vervalt, vervalt dat besluit van rechtswege.

Ook in de Uitvoeringsbeschikking Registratiewet 1970 zijn enkele bepalingen opgenomen die beruilen op het voormalige artikel 12. Dit betreft de artikelen 5 en 7, tweede lid. Ook aan deze bepalingen ontvalt de rechtskracht. De uitvoeringsbeschikking zal worden aangepast.

Artikel XI, onderdeel C (artikel 13 van de Registratiewet 1970)

De aanpassingen van artikel 13 moeten voort uit het mogelijk maken van de elektronische aanmelding ter registratie en het afschaffen van het in rekening brengen van een vergoeding voor de registratie van akten en overige bescheiden en voor de inzage in de registers.

ARTIKEL XII

Artikel XI (Invoeringswet Wier inkomstenbelasting 2001)

Door de eveneens in dit wetsvoorstel voorgestelde aanpassing van artikel 9.3 van de Wet inkomstenbelasting 2001 wordt artikel I, onderdeel Va, tweede lid, van de Invoeringswet Wier inkomstenbelasting 2001 overbodig en kan die bepaling komen te vervallen.

ARTIKEL XIII

Artikel XII (artikel 15 van de Algemene wet inzake rijksbelastingen)

In het tweede lid van artikel 13 van de Algemene wet inzake rijksbelastingen is opgenomen de definitie van de term voorlopige terugslag. Als gevolg van het vervallen van de beperkte voorlopige terugslag in artikel 9.3 van de Wet inkomstenbelasting 2001 kan ook deze definitie bepaling vervallen. Een voorlopige aanslag die tot een negatief bedrag wordt opgelegd kan als zodanig worden aangeduid of worden aangeduid met "negatieve voorlopige aanslag".

ARTIKEL XIV

Artikel XIV, onderdeel A (artikel 11 van de Wet op de uniebelasting 1968)

Beperking van de vrijstelling voor medische diensten: vrijstelling geldt alleen voor gezondheidskundige verzorging van de mens

De verwijzing in deze bepaling naar diensten op het vlak van de "gezondheidskundige verzorging van de mens" sluit aan bij de jurisprudentie van het HvJ EG¹. Hiermee wordt bereikt dat de uitleg en

¹ De formulering "gezondheidskundige verzorging van de mens" in de bedoelde amandanten van het HvJ EG uit 2003 (soverein aangehaald in het algemeen deel van de memorie van toelichting) is conform aan de Nederlandse tekst van artikel 13, A, lid 1, onder a, van de Zesde Richtlijn en komt overeen met de formulering "medische verzorging" in de Nederlandse tekst van het met amendement 13, A, lid 1, onder a, corresponderende artikel 13, lid 1, onder a, van de EU-Richtlijn 2005. Omwille van de rechtszekerheid wordt echter voorgesteld in de Wet COB aan te sluiten bij de door het HvJ EG gehanteerde formulering uit de Zesde Richtlijn, mede in het licht van de constatering in het arrest HvJ EG 24 mei 1998, 122/97, dat de tekst 13, A, lid 1, onder a, van de Zesde Richtlijn in alle talen versies (van de Nederlandse EGV) die verwijzing voor medische verzorging

toepassing van de medische vrijstelling ook in dit opzicht richtlijnconform wordt. Op dit moment is daar namelijk niet geheel sprake van. Op grond van de huidige wettelijke bepaling van artikel 11, eerste lid, onderdeel g, onder 1°, van de Wet op de omzetbelasting 1968 (Wet OB), geldt de (para)medische vrijstelling voor de diensten door beoefenaars van een beroep waarvoor regels zijn gesteld bij of krachtens de Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg (Wet BIG).

Deze vrijstelling is, conform de jurisprudentie van de Hoge Raad, alleen van toepassing op diensten die door de desbetreffende beroepsbeoefenaar als zodanig (lees: in de hoedanigheid van beoefenaar van een beroep in de individuele gezondheidszorg) worden verricht (zie Hoge Raad, 8 september 1990, nr. 25.932). Dit betekent dat de niet strikt medische diensten van een arts, zoals een advies over de arguslente van een bepaalde ziekenhuisafdeling, op normale wijze belast zijn met BTW. In deze lijn heeft de Hoge Raad ook bevestigd dat het maken van niet in opdracht van een medicus uitgegeven echografie – zogenoemde precheck's – niet onder de vrijstelling valt (Hoge Raad, 2 mei 2003, nr. 37.857).

Keuringen en onderzoeken, zoals sportkeuringen, reïntegratieonderzoeken, invaliditeitsonderzoeken voor verzekeringen, worden echter op grond van genoemde bepaling in de Wet OB tot dusverre vrijgesteld van BTW, omdat deze werkzaamheden binnen het specifieke deskundigheidsgebied van (para)medici worden verricht. De Nederlandse medische vrijstelling is dus niet strikt beperkt tot de "gezondheidskundige verzorging van de mens" zoals het HvJ EG dat in november 2003 heeft uitgelegd. In deze zin is de Nederlandse medische vrijstelling thans te ruim getekend. Naar de letter van de Zesde Richtlijn en uit de jurisprudentie van het HvJ EG blijkt dat voor de toepassing van de BTW-vrijstelling op medische dienstverlening in ieder geval voldaan moet zijn aan een tweetal voorwaarden. Enerzijds moet het gaan om de gezondheidskundige verzorging van de mens. Hieronder worden medische handelingen verstaan die worden verricht met geen ander doel dan de bescherming – inclusief instandhouding of herstel – van de gezondheid van personen. Het doel van een medische dienst is zodoende bepalend voor toepassing van de vrijstelling (HvJ EG, 20 november 2003, C-212/01 en C-207/01). Anderzijds geldt het HvJ EG dat het begrip "gezondheidskundige verzorging van de mens" zich niet leent voor een uitleg die medische handelingen omvat die worden verricht met een ander doel dan diagnose, behandeling en – voorzover mogelijk – genezing van ziekten of gezondheidsproblemen (HvJ EG, 14 september 2000, C-364/98). Anderzijds dient dit therapeutische doel verwezenlijkt te worden door personen (ongeacht de rechtsvorm) die beschikken over de juiste licentievereisten (HvJ EG, 10 september 2002, C-14/00). De Wet OB kent de eerstgenoemde voorwaarde van het therapeutische doel niet, maar stelt alle diensten door (para)medici vrij, en heeft zodoende een andere, ruimere reikwijdte dan voorheen de Zesde Richtlijn en thans de BTW-Richtlijn 2006. De in dit onderdeel opgenomen wijziging van artikel 11, eerste lid, onderdeel g, onder 1°, van de Wet OB, maakt hiervan een einde. Dit betekent dat bepaalde activiteiten, bijvoorbeeld een door een arts afgenomen sportkeuring, verzekeringskeuring of vacatiechecktest, die thans wel onder de vrijstelling van de Wet OB vallen (het is immers een dienst

afdrukkbaar beperkt tot de gevallen waarin het gaat om verzorging "van de mens", met uitzondering van de Italiaanse en de Belgische transmissies. Er zijn stappen ondernomen om te bevestigen dat de tekst van artikel 132, lid 1, onder c, van de BTW-Richtlijn 2006 niet heeft geleid tot enige misvattingen van de Europese Unie over de toepassing van de aangegeven bepalingen van artikel 132, lid 1, onder c, van de Zesde Richtlijn aangaat geneeskunde.

door een medicus), daarna de voorgestelde vrijzetting niet langer onder vallen nu niet aan het vereiste van het therapeutische doel wordt voldaan.

Het HvJ EG komt tot de conclusie dat de volgende diensten in ieder geval wel onder de BTW-vrijstelling vallen, mits deze diensten hoofdzakelijk tot doel hebben de gezondheid van de betrokkene te beschermen:

- de overdracht van medische monitoren liiden voor het maken van de diagnose een therapeutisch doel is (gediend (C-78/99);
- gezondheidskundige verzorging –mede aan huis –d oor een kapitaalvermaatschapp die ambulante verpleging door gespecialiseerd verplegend personeel aanbiedt (T-141/00);
- psychotherapeutische behandelingen die door een privatrechtelijke instelling met behulp van bij deze rechtsoversnel in dienst zijnde psychotherapeuten worden verstrekt (C-45/01);
- het verlichten van medisch onderzoek van personen ten behoeve van verzekeringsmaatschappijen (C-307/01);
- het afnemen van bloed of andere lichaamsvloeistoffen voor het testen op virussen, infecties of andere ziekten, op verzoek van verzekeringsmaatschappijen (C-307/01);
- het afgeven van een verklaring van medische geschiktheid, bijvoorbeeld geschiktheid om te reizen (C-307/01).

Op grond van de jurisprudentie van het HvJ EG geldt de medische vrijstelling niet voor de volgende diensten, ongeacht of deze worden verricht in het kader van de uitoefening van (para)medische beroepen:

- het vaststellen door middel van biologische analyses van de biologische verwantschap van individuen (C-384/95);
- diensten die verband houden met algemene verzorging en huishoudelijke hulp (C-141/00);
- het afgeven van een medische verklaring voor de toekenning van een ouderpensioen (C-307/01);
- het verlichten van medische onderzoeken met het oog op de opstelling van een medisch deskundigenrapport terzake van aansprakelijkheid en schadevergoeding, ten behoeve van personen die de instelling van een vordering wegens letselschade overwegen (C-307/01);
- het opstellen van medische rapporten ten gevolge van de in het vorige streepje bedoelde onderzoeken, alarnde het opstellen van medische rapporten op basis van medische notities, maar zonder medisch onderzoek (C-307/01);
- het verlichten van medische onderzoeken met het oog op de opstelling van medische deskundigenrapporten terzake van medische beroepsfouten, ten behoeve van personen die de instelling van een vordering in rechte overwegen (C-307/01);
- het opstellen van medische rapporten ten gevolge van de in het vorige streepje bedoelde onderzoeken, alarnde het opstellen van medische rapporten op basis van medische notities, maar zonder medisch onderzoek (C-307/01).

—de werkzaamheid van een arts bestaande in de opstelling van een deskundigenrapport over iemands gezondheidsbestand teneinde te bepalen of een verzoek om een invaliditeitsuitkering gegrond is of niet; de ernstigheid dat de medische deskundige is aangewezen door een rechtstreekse instantie of door een pensioenverzekeringsinstelling maakt daarbij geen verschil (C-212/01).

Mit de verwijzing in artikel 11, eerste lid, onderdeel g, onder 1°, van de Wet OB naar diensten op het vlak van de gezondheidskundige verzorging van de mens wordt bevestigd dat de voornoemde —niet limitatief bedoelde— voorbeelden van medische prestaties, onder de bevoordelingen van de vrijstelling uit de Wet OB op gelijke BTW-technische wijze worden behandeld als onder de BTW-Richtlijn 2006 c.q. de jurisprudentie van het HvJ EG.

Herijking van de vrijstelling voor medische diensten: (para)medische beroepsbeoefenaren dienen voor hun werkzaamheden op het vlak van de gezondheidskundige verzorging van de mens te zijn opgeleid volgens het bepaalde bij of krachtens de Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg (Wet BIG)

Zoals is uiteengezet in het algemene deel van deze memorie, is gekozen voor een herijking van de niet-fiscale kwalificatoren waaraan (para)medici moeten voldoen vallen zij van de vrijstelling voor medische diensten gebruik maken. Vooftaan zullen beroepsbeoefenaren alleen zijn vrijgesteld voor het verrichten van hun specifieke werkzaamheden op het vlak van de gezondheidskundige verzorging van de mens waarvoor zij een gerichte opleiding hebben voltooid waarvoor de (examen)toelating is neergelegd in het bepaalde bij of krachtens de Wet BIG. Niet langer zullen deze beroepsbeoefenaren hun andere in het kader van de gezondheidskundige verzorging verrichte diensten vrijgesteld kunnen verrichten. Zo vallen bijvoorbeeld werkzaamheden van medici (of andere beroepsbeoefenaren als bedoeld in de Wet BIG) op het vlak van de gezondheidskundige verzorging, waarvoor zij niet goed genoeg een (vervolg)opleiding hebben afgerond die niet aan de hierboven bedoelde voorwaarde voldoet, niet onder de vrijstelling. Dit betekent bijvoorbeeld dat een huisarts in de nieuwe opzet niet langer is vrijgesteld voor handelingen op het gebied van chiropractie, osteopathie, acupunctuur, homeopathie en andere alternatieve geneeswijzen.

De verwijzing naar beroepsbeoefenaren van een medisch of paramedisch beroep in het nieuwe artikel 11, eerste lid, onderdeel g, onder 1°, van de Wet OB sluit aan bij de verwijzing naar "medische en paramedische beroepen" als bedoeld in artikel 132, lid 1, onder c van de BTW-Richtlijn 2006 en doet geen enkele beroepsbeoefenaar in de zin van de Wet BIG lijf voorbaat uit.

Andere wijzigingen

Voor een toelichting op de vrijstelling van omzetbelasting ingevolge het gewijzigde artikel 11, eerste lid, onderdeel g, onder 1°, van de Wet OB met betrekking tot de diensten door psychologen en tandtechnici, alsmede met betrekking tot de levering van tandprothesen, wordt verwezen naar het algemene deel van deze memorie.

Dit onderdeel strekt ertoe de wettelijke regeling betreffende de toepassing van het nultarief op het punt van de invoering van het begrip luchtvaartuigen richtlijnconform te redigeren. Op grond van artikel 148, punten e, f en g, BTW Richtlijn 2006 (voorheen Zede Richtlijn) moeten de lidstaten een vrijstelling toepassen voor een groot aantal prestaties ten aanzien van de luchtvaartuigen welke worden gebruikt door luchtvaartmaatschappijen die zich hoofdzakelijk op het betaalde internationale vervoer toelengen. In de Nederlandse wetgeving heeft deze richtlijn vrijstelling met recht op teruggang van voortbrenging technieken, met hetzelfde resultaat, de vorm gekregen van een tarief van nihil het zogenoemde nultarief.

Dit nultarief is in de huidige redactie van de bij de Wet op de omzetbelasting 1960 behorende tabel II, onderdeel a, post 3, van toepassing op de levering, de intracommunautaire verwerving en de invoer van luchtvaartuigen welke hoofdzakelijk in het internationaal verkeer zullen worden gebruikt. Voor de overige prestaties –diensten met betrekking tot luchtvaartuigen– is, conform de bepalingen van de BTW-Richtlijn, in post b1 van Tabel II voorzien in het nultarief.

In het zogenoemde *Imber Air A/S* arrest (zaak C-362/02, VAN 2004/62, 14) heeft het hof b1 zich nadrukkelijk uitgesproken over de reikwijdte van genoemde richtlijn vrijstelling: de vrijstelling geldt (alleen) voor luchtvaartuigen welke worden gebruikt door luchtvaartmaatschappijen die zich hoofdzakelijk op het betaalde internationale vervoer toelengen. Het gaat derhalve om de status van de luchtvaartmaatschappijen en niet om de status van een bepaald luchtvaartuig. In dat verband heeft de Europese Commissie de Nederlandse regering doen laten weten dat de desbetreffende Nederlandse bepaling niet congruent is aan het Gemeenschapsrecht.

Zoals gezegd, strekt dit onderdeel ertoe de inconsequente weg te nemen. Gelet op de tekst van de betreffende bepaling in de BTW-Richtlijn en gezien voormeld arrest van het Hof van Justitie is deze aanpassing overigens onvermijdelijk.

Van deze wijziging wordt grosso modo geen grote wijziging in de toepassing in de praktijk van het nultarief ten aanzien van vliegtuigen verwacht. Ook zullen er feitelijk geen financiële gevolgen zijn voor de betrokken ondernemers.

Voor zover er in one land al luchtvaartmaatschappijen (enda mare) zouden bestaan die zich hoofdzakelijk op het binnenlandse verkeer toelengen –waardoor het nultarief geen toepassing kan krijgen, ook al zou ze'n maatschappij ook een vliegtuig exploiteren dat wel hoofdzakelijk in het internationale verkeer wordt gebruikt –zal hun BTW-positie in materiële zin de facto niet wijzigen (dat geldt ook hun leveranciers). Voor vliegtuigen die voornamelijk binnenlandse vluchten uitvoeren was het nultarief (al) niet van toepassing. Bovendien is er blijft de aan deze ondernemers ten aanzien van leveringen van goederen en diensten aan hen –maar dan, zonder nultarief, ook ten aanzien van dat ene "internationale" vliegtuig –in rekening gebrachte omzetbelasting aftrekbaar. De heffing van omzetbelasting over de output wijzigt niet, zo blijft bijvoorbeeld op het personenvervoer met een vertrek of bestemming buiten Nederland het nultarief van toepassing, en voor binnenlands personenvervoer blijft het thans al geldende algemene BTW-tarief van toepassing.

Anderzijds zal het nutteloos wel van toepassing worden voor handelingen ten aanzien van luchtvaartuigen die, hoewel zij hoofdzakelijk binnenlandse vluchten maken, worden geëxploiteerd door een luchtvaartmaatschappij die zich hoofdzakelijk belegt op het gebied internationale verkeer.

Op de prestaties ten aanzien van die luchtvaartuigen kunnen de desbetreffende leveranciers per 1 januari 2008 het tarief van rijk toepassen (deze leveranciers houden overigens wel recht op aftrek van voorbelasting), zodat de afnemende maatschappij daaardwerkelijk geen omzetbelasting meer in rekening krijgt gebracht en derhalve ook niets meer in aftrek kan o.p. heeft te brengen. Ook hier verandert er aan de outputzijde van die afnemende luchtvaartmaatschappij niets met betrekking tot de heffing van omzetbelasting over diens prestaties.

ARTIKEL XV

Artikel XV, onderdelen A tot en met F (Artikelen 3, 11, 12, 13, 14, 18 en 20 van de Wet belasting zware motor(ju)igen)

Deze onderdelen regelen de overgang van een papieren vliegtuig naar een papieren vliegtuig. Het certificaat, dat voorheen als bewijs van voldoening in de vrachtwagen moest kunnen worden getoond, vervalt.

ARTIKEL XVI

Artikel XVI (overgangsbepaling Wet belasting zware motor(ju)igen)

Dit artikel regelt dat papieren certificaten ter uitvoering van de Wet belasting zware motor(ju)igen die reeds voor inwerkingtreding van artikel XV zijn afgegeven ook na inwerkingtreding, maar vóórdat het tijdvak waarop het certificaat betrekking heeft is verstreken gedurende dit tijdvak nog in het voertuig aanwezig moeten zijn. Ook moeten deze certificaten bij een verzoek om terugpaal op grond van artikel 14 dat betrekking heeft op een dergelijk tijdvak, nog worden ingeleverd.

ARTIKEL XVII

Artikel XVII, onderdeel A (artikel 8 van de Wet belastingen op milieugrondslag)

Het vervallen van artikel 8, onderdeel h, van de Wet belastingen op milieugrondslag strekt tot afschaffing van de vrijstelling van grondwaterbelasting voor ontrokkings van grondwater tota beoefene van het speleum van meermalen gebruikte productieve pakkingen.

Artikel XVII, onderdeel B (artikel 10a van de Wet belastingen op milieugrondslag)

Het vervallen van artikel 10a van de Wet belastingen op milieugrondslag strekt tot afschaffing van de terugaafregeling voor belasting op leidngwater. Deze terugaafregeling diende ter stimulering van het spoelen van meermalis te gebruiken productreepakken.

Artikels XVI, onderdeel C (artikel 36e van de Wet belastingen op milieugrondslag)

Op grond van de Wet belastingen op milieugrondslag (Wbm) wordt de energikelasting (EB) geheven van degene die de levering verricht (leverancier). Indien deze leverancier niet in Nederland is gevestigd en geen vaste inrichting heeft in Nederland, dient hij een fiscaal vertegenwoordiger aan te stellen ter zake van zijn leveringen in Nederland. Ondanks deze verplichting kent de Wbm in hetzelfde artikel een bepaling die regelt dat de belastingplichtig wordt vertoed naar de gebruikelijke relatie een dergelijke leverancier één fiscaal vertegenwoordiger heeft aangesteld en daardoor niet aan zijn verplichting voldoet. Deze uitzondering op de hoofdbepaling is niet noodzakelijk en leidt bij toepassing tot de ongewenste situatie dat de leverancier in het geheel niet meer belastingplichtig is voor de EB. Ter voorkoming van die ongewenste situatie en ter vereenvoudiging van de Wbm is in onderstaand wetsvoorstel een voorstel opgenomen om deze bepaling af te schaffen. Het afschaffen van deze bepaling heeft tot gevolg dat dergelijke leveranciers voortaan zelf belastingplichtig zijn voor de EB. Verbruikers worden in een dergelijk geval niet langer aangemerkt als belastingplichtig voor de EB en hoeven geen afzonderlijke aangifte meer te doen.

De invordering van de verschuldigde EB is in voorgestelde situatie verkennende gecorrekiseerd. Indien dit nodig blijkt, kan de invordering immers plaatsvinden met gebruikmaking van de Europese regelgeving inzake invordering met wederzijdse bijstand.

Va de andere wijziging in dit artikel wordt artikel 36e van de Wbm aangepast aan het vervallen van het negeende lid van artikel 36e van de Wbm.

Artikels XVI, onderdeel D (artikel 36n van de Wet belastingen op milieugrondslag)

Va de wijziging in dit artikel wordt artikel 36n, tweede lid, van de Wbm aangepast aan het vervallen van het negeende lid van artikel 36e van de Wbm.

ARTIKEL XVIII

Artikels XVIII (artikel 8 van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen)

In artikel 8 van de Awr wordt voor situaties waarin geen aanslag inkomstenbelasting wordt vastgesteld, aangesloten bij het belastbare loon zoals dat blijkt uit de jaaropgave. Pas bij een centzode jaaropgave is er aanleiding een ander toetsingsmoment in aanmerking te nemen. Dit systeem is vanuit het oogpunt van rechtsbescherming niet gewensd omdat de juistheid van een jaaropgave niet aan de rechter kan worden voorgelegd. Daarom wordt de inspectie bij een onjuiste

jaarpogave, bijvoorbeeld een schrift- of tikfout, de mogelijkheid gegeven om te bepalen dat de Belastingdienst/Toeslagen bij de berekening van inkomensafhankelijke toeslagen een ander gegeven kan hanteren dan dat op de jaaropgave vermeld staat. Dit is geregeld in het nieuwe achtste lid. Het gaat hierbij om situaties waarbij er geen discussie bestaat over de juiste hoogte van het belastbare loon. Om te voorkomen dat er onnodige formalisering met bijbehorende verzwarende voor de rechterlijke macht zou ontstaan, is in dergelijke situaties geen beschikking vereist.

Als er wel een inhoudelijk geschil over de hoogte van het belastbare loon bestaat, bijvoorbeeld over de belastbaarheid van een vergoeding of het tijdsip van peniten, zal bij de belanghabende behoefte aan rechtsbescherming besloten om is derhalve een formele vaststelling van het loon verbod. Daarom wordt in het nieuwe negende lid in miniatie met het nieuwe tiende lid geregeld dat de inspecteur het belastbare loon vaststelt bij voor bezwaar vatbare beschikking in de zin van de Algemene wet inzake rijksbelastingen indien er een geschil over de hoogte ervan bestaat (ongeacht of er bij diezelfde inspecteur al is of nog wordt geprocedeerd over de ingehouden loonbelasting). Uiteraard stelt de inspecteur het loon dan vast op het juiste bedrag, ongeacht of dit overeenkomt met het bedrag dat op de jaaropgave is vermeld. Het nieuwe tiende lid voorziet in de mogelijkheid tot herziening van de beschikking tot make van het belastbare loon.

Artikel 20 van de Awr regelt dat als ne de toekenning het toetsingsinkomen wijzigt, de tegemoetkoming automatisch wordt herzien. Dit vindt plaats binnen acht weken nadat de desbetreffende beschikking o f uitspraak onherroepelijk is geworden of nadat de herziene jaaropgave bij de Belastingdienst/Toeslagen bekend is geworden. Als het belastbare loon, nadat het op grond van het voorgestelde negende lid van artikel 8 van de Awr bij beschikking is vastgesteld, no bezwaar of beroep een wijziging ondergaat, herleidt de Belastingdienst/Toeslagen op grond van artikel 26 van de Awr de tegemoetkoming automatisch. Als er geen beschikking is, dus ingeval het nieuwe achtste lid van artikel 8 van de Awr van toepassing is, is sprake van een wijziging die de Belastingdienst/Toeslagen bekend is geworden zolang geen aanslag inkomstenbelasting of beschikking verzamelincome is vastgesteld. Op grond van de transiende tekst van artikel 20 van de Awr leidt dit eveneens tot herziening van de tegemoetkoming.

ARTIKEL XIX

Artikel XIX

Het ontwerp van de Wet kinderopvang heeft model gestaan voor de Awr. Dit betekent dat in navolging van de aanpassingen in de Awr (zie de toelichting op artikel XVIII) de bepalingen in de Wet kinderopvang die over het toetsingsinkomen gaan, de artikelen 8 en 15 (hielar: 2005) moeten worden aangepast voor het berekeningsjaar 2005. Het jaar waarin de Wet kinderopvang in werking is getreden. Het begrip 'berekeningsjaar' verwijst naar het begrip zoals dat in artikel 2 e eerste lid, onderdeel b, van de Awr is gedefinieerd, hoewel in de Wet kinderopvang zoals die luidde voor de inwerkingtreding van de Awr nog de term 'beginseljaar' werd gehanteerd. Inhoudelijk zijn deze begrippen overigens gelijk aan elkaar. Met ingang van 1 januari 2005 loopt de vaststelling van

het toelatingsinkomen voor de kinderopvangtoeslag via de Awir. Artikel 8 van de Wet kinderopvang, zoals dat artikel luidde voor de inwerkingtreding van de Awir, sluit voor het toelatingsinkomen van belanghebbenden die niet in aanmerking komen voor een aanslagheffing inkomstenbelasting eveneens aan bij het belastbare loon volgens de jaaropgave. Voor de afhandeling van gevallen over het berekeningsjaar 2005 wordt daarom geregeld dat de wijziging van artikel 8 van de Awir van overeenkomstige toepassing is bij de toepassing van artikel 8 van de Wet kinderopvang. De bepaling cq. vaststelling van het belastbare loon, al dan niet bij voor bezwaar valbare beschikking, vindt plaats door de (blauwe) belastinginspector; terwijl in de systematiek van de Wet kinderopvang zoals die gold voor de inwerkingtreding van de Awir, de inspektor van de Belastingdienst tevens belast was met de uitvoering van de kinderopvangtoeslagtoelating van het Rijk. Dit onderscheid, belastinginspector versus inspektor van de toelagen, wordt in artikel XIX expliciet gemaakt. Artikel 15 van de Wet kinderopvang, zoals dat artikel luidde voor de inwerkingtreding van de Awir, regelt de automatische herziening van de tegemoetkoming na wijziging van het toelatingsinkomen. Het tweede lid van dat artikel houdt geen rekening met een wijziging van het belastbare loon anders dan tengevolge van een herzien jaaropgave. Daarom wordt voor het berekeningsjaar 2005 geregeld dat herzieningen die plaatsvinden na dat de belastinginspector een onder bedrag aan belastbaar loon in aanmerking heeft genomen dan wel een beschikking ter zake van het belastbare loon heeft afgegeven, worden meegenomen bij de toepassing van artikel 15 van de Wet kinderopvang.

ARTIKEL XX

Artikel XX (artikel 6 van de Wet op de loonbelasting 1964)

Met de onderhavige wijziging wordt het in het Belastingplan 2007 aan artikel 6 van de Wet op de loonbelasting 1964 toegevoegde zesde lid, dat in werking treedt per 1 januari 2008, aangepast. Op grond van dit nieuwe zesde lid is niet inhoudingsplichtig degene tot wie uitsluitend een of meer directeuren-grotaandeelhouders als bedoeld in artikel 6, eerste lid, onderdeel d, van de Ziektewet in dienstbetrekking staan. De onderhavige wijziging van het zesde lid van artikel 6 van de Wet op de loonbelasting 1964 strekt ertoe een peildatum in te voeren voor de bepaling van de inhoudingsplicht ten aanzien van het loon van directeuren-grotaandeelhouders in de zin van artikel 6, eerste lid, onderdeel d, van de Ziektewet (hierna: dga). Daarmee wordt voorkomen dat gedurende het kalenderjaar het al dan niet aanwezig zijn van inhoudingsplicht ten aanzien van het loon van de dga wijzigt ter gevolge van het in dienst dan wel uit dienst treden van onderpersonen.

Daartoe is in het bij Belastingplan 2007 toegevoegde zesde lid een peildatum toegevoegd; indien er op 1 januari van het kalenderjaar dan wel indien de dienstbetrekking van de dga pas na die datum is aangegaan, bij het aangaan van de dienstbetrekking uitsluitend een of meer directeuren-grotaandeelhouders in dienst zijn, geldt gedurende dat gehele kalenderjaar geen inhoudingsplicht voor het loon van de dga. De dga is dan alleen belastingplichtig voor de inkomstenbelasting. Om aan te geven dat deze peildatum systematiek alleen geldt voor de dga, en dus niet voor andere werknemers, is toegevoegd dat er ten aanzien van directeuren-grotaandeelhouders de sprake is

van inhoudingsplicht als er op 1 januari dan wel, indien de dienstbetrekking van de dga pas na die datum is aangegaan, bij het aangaan van de dienstbetrekking geen ander personeel in dienst is. Als er dus gedurende het jaar een andere verkenner/mietdga in dienst komt bij de BV, is de BV voor die verkenner altijd inhoudingsplichtig, ongeacht de vraag of er inhoudingsplicht bestaat ten aanzien van het loon van de dga.

ARTIKEL XXI

Artikel XXI

Deze wijziging is getuige dat de mogelijkheid om ook voor vrachtwagens de motorrijtuigenbelasting te betalen via automatische incasso niet per 1 januari 2008, maar op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip wordt ingevoerd. Dit nadere tijdstip is afhankelijk van de totstandkoming van een nieuw automatiseringssysteem.

ARTIKEL XXII

Artikel XXII

In de artikel XXI opgenomen wijziging betreft het herstel van een onjuiste wijzigingsopdracht. Bij de formulering van artikel II, onderdeel Bbis, van het wetsvoorstel *Versterking fiscale rechtshandhaving* is per abuis niet voortgebouwd op de wijziging die reeds is opgenomen in artikel I, onderdeel B.

ARTIKEL XXIII

Artikel XXIII (aangepassing naar aanleiding van inwerkingtreding wetsvoorstel Versterking fiscale rechtshandhaving)

In de artikel XXIII voorgestelde wijzigingen van de Gemeentewet, de Wet waardering onroerende zaken en de Waterschapswet zijn wettelijk van aard. In het wetsvoorstel *Versterking fiscale rechtshandhaving* staat de uitroeping van decentrale overheden op de beslissingslijn (voor bezwaarschriften) van artikel 7:10 van de Algemene wet bestuursrecht. In de bepalingen waarin die uitzondering is opgenomen, staat nog niet een 'In afwijking clause'. Bij dit artikel XXIII gebeurt dit alsnog.

ARTIKEL XXIV

Artikel XXIV (overgangsbeeping voor de Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volkverzekeringen)

Met ingang van 1 januari van het kalenderjaar waarin de bij artikel IV beschreven berekeningswijze van het gemiddelde jaarloon bij koninklijk besluit in werking treedt, dient een S&O-inhoudingsplichtige uiterlijk bij indiening van de aanvraag opgave van de burgerservicenummers (BSN's) te doen van zijn verkenner die in het S&O-referentiejaar (het tweede kalenderjaar voorafgaande aan het kalenderjaar waarop de S&O-afdrachtvermindering betrekking heeft) S&O-werkzaamheden hebben verricht waarvoor een S&O-verklaring is verstrekt. Aanvragers die betrekking hebben op de periode die aanvangt met het tijdstip van inwerkingtreding, zullen echter meestal voor dat tijdstip, dat gelegen zal zijn op 1 januari van een bepaald kalenderjaar, worden ingediend. Op dat moment bestaat de verplichting tot het doen van opgave van BSN's nog niet. Wel bestaat de mogelijkheid de BSN's vooruitlopend op de inwerkingtreding vrijwillig mede op te geven.

Daartoe zal het aanvraagformulier dat wordt vastgesteld bij ministeriële regeling van de minister van Economische Zaken te zijner tijd worden aangepast. Daarbij zal in het aanvraagformulier de mogelijkheid worden geboden om al voorafgaande aan het tijdstip van inwerkingtreding van de voorgestelde berekeningswijze, bij de aanvraag voor een periode die aanvangt met dat tijdstip, opgave van de BSN's te doen van de werknemers die in het S&O-referentiejaar speur- en ontwikkelingswerk hebben verricht waarvoor een S&O-verklaring is afgegeven.

Indien een S&O-inhoudingsplichtige echter voorafgaande aan het tijdstip van inwerkingtreding een aanvraag indient zonder gelijktijdige opgave van BSN's, kan hij niet voldoen aan de voorwaarde dat de opgave van de BSN's uiterlijk gelijktijdig met de aanvraag moet worden gedaan. Daarom heeft de S&O-inhoudingsplichtige in deze situatie, in afdeling van artikel 22, vierde lid, WVA, nog tot en met 31 januari van het kalenderjaar waarin de inwerkingtreding is geldig, de mogelijkheid om opgave van de BSN's te doen (tweede lid).

In verband met deze eenmalig toegestane latere aanlevering van BSN's, waardoor de aanvraag pas op een later moment in behandeling kan worden genomen, wordt de termijn die SenterNovem heeft voor het nemen van een beslissing op de aanvraag verlengd voor aanvragen die voorafgaande aan het tijdstip van inwerkingtreding van de voorgestelde berekeningswijze worden gedaan voor een periode die aanvangt met dat tijdstip. Daartoe is bepaald dat in afdeling van artikel 22, vierde lid, WVA, de beslissing op de aanvraag die is gedaan voor het tijdstip van inwerkingtreding voor een periode die aanvangt met dat tijdstip, wordt gegeven binnen vier kalendermaanden na de periode van de inwerkingtreding (eerste lid).

ARTIKEL XXV

Artikel XXV (aanlegingsheffing Wkt op de vennootschapsbelasting 1969)

Deze bepaling ziet op de toepassing van het nieuwe tarief in de vennootschapsbelasting in de situatie van een gebroken boekjaar 2007-2008. Voor het boekjaar dat aanvangt voor 1 januari 2008 en op of na die datum eindigt, is in onderhavig artikel geregeld hoe de belasting moet worden berekend.

ARTIKEL XXVI

Artikel XXVI, onderdelen A tot en met F (samenloopbepaling belastingen op milieugrondslag)

Het is mogelijk dat samenloop optreedt tussen dit wetsvoorstel en het bij koninklijk bevel van 24 november 2006 ingediende voorstel van wet tot wijziging van de Wet belastingen op milieugrondslag (Wijziging van de Wet belastingen op milieugrondslag) (Kamersluiten II 2005/07, 30 877). Indien het besprekende wetsvoorstel, nadat het wet is verheven, eerder in werking treedt dan deze wet, voorziet het onderhavige artikel erin dat artikel XXVI, onderdelen A tot en met D van deze wet wordt aangepast aan de tekst van de Wet belastingen op milieugrondslag, zoals die luidt nadat vorenbedoeld wetsvoorstel tot wet is verheven.

ARTIKEL XXVII

Artikel XXVII (inwerkingtreding)

Artikel XV schaft de verplichting om papieren vignet in de vrachtwagen te kunnen tonen af. Dit artikel kan pas in werking treden wanneer het technische systeem van het papierloze vignet actief is, naar verwachting in de loop van 2008. Daarom treedt de wijziging in werking op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip.

In het derde lid is geregeld dat de wijzigingen van de Wet vermindering afreicht aanbelasting en premie voor de veiligheidscontingen met betrekking tot het tijdstip waarop de mededeling moet worden gedaan dat minder uren aan S&O is besteed dan in een S&O-verklaring is opgegeven, voor het eerst van toepassing is op mededelingen die betrekking hebben op een periode die aanvangt met 1 januari 2008.

Artikel XXVIII werkt terug tot en met 1 januari 2006, de datum waarop het eerste berekeningjaar van de Avik een aanvang neemt.

Het achtste lid regelt dat artikel XXII in werking treedt voordat het inwerkingtredingsartikel (XIII) van het Wijzigingsplan "paarse krokodil" zijn werking heeft en de door artikel 15 van de Wet op de motorrijtuigenbelasting 1994 al per 1 januari 2008 zou wijzigen.

De staatssecretaris van Financiën